

DŮKAZY O EXISTENCI

PŘEVŤELOVÁNÍ A KARMY

JIŘÍ PALKA

JIŘÍ PALKA

DŮKAZY O EXISTENCI PŘEVŤĚLOVÁNÍ A KARMY

JAK BYLA PROKÁZÁNA EXISTENCE PŘEVŤĚLOVÁNÍ

Léčebná metoda využívající vzpomínky na minulé životy v hypnóze, polohypnóze atd. ... a jiné důkazy.

JAK BYLA PROKÁZÁNA EXISTENCE KARMY

Karma zajišťuje naprostou spravedlnost v řadě životů za sebou jdoucích. Jak tyto síly pracují. Čtyři druhy karmy. Zákon milosrdenství. Mnoho příkladů.

Elektronická kniha
<http://www.spirala.cz/reinkarnace>

Oprávnění

Tuto elektronickou knihu si můžete zkopírovat na svůj počítač, vytisknout nebo nahrát známým. Pokud byste chtěli knihu šířit za účelem prodeje, je nutné tak učinit po dohodě s autorem.

© 1994–2002 Jiří Palka

Vydal autor,
U pískovny 199, 466 06 Jablonec nad Nisou.

Vydání páté, souborné a doplněné.

Foto na obálce autor.
Klášterní zahrada, Summit University, Malibu, Kalifornie, 1984.

OBSAH

Část první: Jak byla prokázána existence převtělování

Víra a fakta – jak vzniká náboženství	7
Psychoanalýza objevuje podvědomí	10
Vzpomínky na dobu před narozením uložené v podvědomí	12
Metoda léčící dosud nevyčísitelné	14
Objevy Dr. Heleny Wambachové z New Jersey	16
Objevy Dr. Dethlefsena z Mnichova	18
Výzkumy Dr. Barbary Ivanovy z Moskvy	20
Nebezpečí hypnózy	21
Další důkazy	23
Vzpomínky malých dětí	24
Pokračování našich lásek a manželství z minulého života v tomto vtělení	26
Kritická literatura o bibli	33
Literatura o převtělování	34

Část druhá: Jak byla prokázána existence karmy

Energie obsažená v myšlenkách a její účinky	41
Zákon karmy	45
Karma jednorázová	50
Karma rodinná	54
Karma způsobující nemoci	56
Přijďte a naberte vody Života zadarmo... (Zjevení 22,17)	59
Dobrá karma	63
Karma vývojová	66
Dobrá karma neznamená štěstí, špatná neznamená neštěstí	68
Karma dobíhající a symbolická	72
Otázka viny	74

Zákon milosrdenství	79
Jak si vytvořit nejlepší možný osud	84
Jak se osvobodit od účinků karmy a nutnosti přetělovat se	89
Literatura o karmě	91
Rejstřík	93

ČÁST PRVNÍ

JAK BYLA
PROKÁZÁNA
EXISTENCE
PŘEVŤĚLOVÁNÍ

Léčebná metoda využívající vzpomínky na minulé
životy v hypnóze, polohypnóze atd. ... a jiné důkazy.

VÍRA A FAKTA – JAK VZNIKÁ NÁBOŽENSTVÍ

Evangelia Markovo, Matoušovo a Lukášovo vznikla mezi léty 60 až 80 po Kr., Janovo kolem r. 120 (prameny [1] a [2]). Z těchto evangelií se nám nezachovalo vůbec nic. Nejstarší útržky textu na kůži psané jsou z konce druhého století a přitom nevíme, zda to jsou opisy nebo překlady, protože není známo, zda byla původně napsána hebrejsky, aramejsky nebo řecky.

Tři sta let po ukřižování Ježíše byli křesťané pronásledováni. Byli upalováni, a předhazováni lvům. V roce 312 po Kr. se pak stalo, že římský císař *Konstantin Veliký* stál se svým vojskem u Malvického mostu před bitvou, kterou se obával, že prohraje. Jeho protivník Maxencius měl více vojska a lepší polohu. Když v den bitvy vyšlo slunce, uviděl Konstantin na nebi zářící kříž. Nikdy takový úkaz neviděl. Během bitvy měl dojem, že někdo vede jeho rozhodnutí, že mu pomáhají tajemné síly. A bitvu vyhrál.

Večer o tom uvažoval. Kříž byl znakem křesťanů. Nakonec usoudil, že křesťanský Bůh si ho zřejmě vybral, aby se křesťanů zastal. A když o tom uvažoval ještě dále, usoudil, že by bylo docela výhodným dát se pokřtít. Mohl by vyhlásit, že cizí území dobývá v zájmu šíření křesťanství. Že k zabíjení a vypalování cizích měst dochází jen v zájmu prosazování Kristovy nauky o lásce k bližnímu. A to také udělal.

Z jeho popudu byl v roce 325 svolán první koncil křesťanských otců, který se konal v městě *Nicea* (dnešní Izmit), v severozápadním Turecku. Z velkého množství útržků začal být sestavován Nový zákon. Samozřejmě již tehdy existovaly různé výklady posvátných textů. Cílem koncilu bylo sjednotit texty a rozhodnout, co je přípustné a co ne. Tak se poprvé vyskytl termín „kacíř“. Pod nátlakem císaře bylo rozhodnuto, že existují jen dva životy, jeden pozemský a jeden po vzkříšení. Bylo rozhodnuto, že Ježíš nebyl člověk s vysokým duchovním dosažením, ale že to byl sám Bůh, který se vtělil do lidského těla.

Tak vznikla první dogmata a křesťanství se stalo státním náboženstvím. Konstantin současně vydal zákon, že kdo nebude takto Ježíše vyznávat, že bude sťat. První oběti tohoto rozhodnutí padly v roce 385, tedy čtyři roky po druhém koncilu, který se konal v *Cařihradě*, kdy byli kacíři dáni do klatby a bylo rozhodnuto o jejich potrestání. Šlo o sedm příslušníků španělské sekty prisciliánů, kteří byli postaveni před církevní soud a odsouzeni proto, že vyznávali víru jinou, než císařem předepsáno [3].

I další císařové pokračovali s křesťanskými otci v upravování textu bible, a to celých 200 let, až do pátého koncilu v Konstantinopoli v roce 553. Všechny zmínky o převtělování byly postupně vyškrtány. A nejen o převtělování. Prameny, které byly prohlášeny za kacířské, byly soustavně ničeny. Říkáme jim prameny apokryfní.

V době konání pátého koncilu vládl římské říši císař *Justinián I.* Tehdejší papež *Virgilius* seděl tehdy již osm let ve vězení, protože se nechtěl císaři podřídit. Usnesení koncilu přinesli Virgiliovi do vězení podepsat s tím, že jej pak císař možná propustí. Nepodepsal.

Toto rozhodnutí koncilu bylo z hlediska církevního práva neplatné. To bohužel nic nemění na faktu, že od té doby jakákoli zmínka o existenci převtělování v křesťanství mizí.

Přesto se ale v bibli zachovalo dost míst, kde lze na převtělování usuzovat. Posuďte sami.

Evangelium podle Matouše 16/13–14

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka (=mne)?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Z toho jednoznačně vyplývá, že lidé tehdy věřili v převtělování.

Evangelium podle Jana 3/3

Ježíš: „Amen pravím vám, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království nebeské.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a znovu se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království nebeského. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je Duch.“ Z toho vidíme,

že Nikodém nevěřil v převtělování. Z Ježíšových slov opět vyplývá, že existuje opakované narození z těla a opakované narození z Ducha.

Jan 9/1–3

„Cestou viděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám nebo jeho rodiče?““ Jak by se někdo mohl prohřešit před svým narozením, kdyby nebylo převtělování?

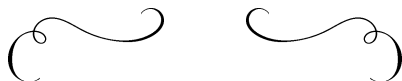
List apoštola Pavla Galatským 6/7

„...co člověk zasije, to bude také sklízet.“ Mnozí sklízí, co nezasili, a naopak. Tento výrok může být pravdivý jen tehdy, existuje-li převtělování.

Kniha Zjevení 13/10

„Kdo odvádí druhé do zajetí, půjde do zajetí. Kdo druhé zabíjí mečem, zahyne mečem.“ Zde je vystižen zákon karmy. Tento zákon ale existuje jen v souvislosti s převtělováním.

Mohli bychom takto pokračovat dlouho, je ale dost pramenů, které to probírají podrobně (viz literatura). Skutečností zůstává, že všechna velká náboženství hovoří o převtělování, s výjimkou židovské víry, křesťanství a islámu. Ale i v židovské víře, i v islámu, nalézáme stopy o něm. A co říká současné vědecké poznání?

PSYCHOANALÝZA OBJEVUJE PODVĚDOMÍ

Po prvé světové válce se stalo v jedné bohaté vídeňské rodině, že jejich dospívající dcera náhle nebyla schopna pít. Kdykoli se chtěla napít, začala vrhnout. Jist přitom mohla normálně. Dokonce i jedla polévku lžící. Vrhnutí se objevilo jen při pití.

Když to trvalo dva dny, zavolali domácího lékaře. Ten po zjištění stavu prohlásil, že to není žádná nemoc. Je to něco psychického. Doporučil jim obrátit se na tehdy neznámého židovského lékaře, Dr. Sigmunda Freuda.

Ten, když se seznámil se situací, položil dceři otázku, kterou položí člověku psycholog vždycky, když si ostatní lékaři nevědí s pacientem rady a pošlou ho na psychiatrii: Od kdy to máte a co se stalo ten den.

„Mám to čtyři dny a tehdy, první den, se nestalo nic zvláštního,“ zněla odpověď. Dr. Freud probral s dcerou celý den i den předtím a nic nenalezl. Vyzpovídal tedy rodiče, kuchařku, všechny v domě, ale bezvysledně. A tak mu nezbylo než dceru hypnoticky uspat a položit jí tuto otázku ještě jednou.

Proč uspat? Naše podvědomá paměť má podstatně větší rozsah než paměť vědomá. Jsou tam uloženy informace, které jsme získali sluchem, zrakem atd., aniž bychom si to ale uvědomili. Jsou tam i uloženy vzpomínky na události, které nám byly krajně nepříjemné nebo za které se stydíme. Člověk nepříjemné vzpomínky automaticky potlačuje a to někdy tak dokonale, že je zapomene. K tomu došlo i zde. Dcera v hypnotickém spánku okamžitě začala vypravovat:

„Šla jsem do druhého poschodí ke své soukromé učitelce. Nemám ji ráda, je přísná a má malého psíka s vyplazeným jazykem, který slintá a kterého si velmi ošklivím. Když jsem k ní přišla, seděl ten pes na stole na brokátovém ubrusu a chlemtal vodu z broušené číše, která je určena jen pro hosty. Udělalo se mi

z toho zle. Ale před učitelkou jsem se musila ovládnout a tak jsem vyřídila svou věc a odešla. Od té chvíle jsem ale začala vrhnout, kdykoli jsem se měla napít.“

Je to školní případ, jak dochází k potlačeným reflexům. Popsal je též akademik Pavlov. Dovedl je uměle vyvolat u psů a dovedl je rovněž zrušit čili odreagovat. Dochází k nim tím, že nějaký silný pocit vši silou potlačíme. Pokusy prokázaly, že potlačení slabých nebo středních pocitů nemá žádné škodlivé následky, ale potlačení silných hnutí myslí vede k psychickým poruchám, někdy i zdravotním. Energie, v citu obsažená, hledá cestu ven. Není jí dovoleno vybit se normálním způsobem, a tak si hledá postranní cesty.

Zde došlo k potlačení pocitu ošklivosti. Existuje ale velké množství jiných takových reflexů nebo komplexů. Nejčastěji se setkáváme s potlačeným strachem nebo potlačeným pocitem méněcennosti. Vznikají zpravidla tím, že rodiče nevhodným způsobem kritizují své děti. Místo, aby řekli: „Tohle se ti moc nepovedlo,“ nebo „Dnes ti to moc nejde,“ říkají „Ty jsi hlupák, všechno zkazíš, nikdy z tebe nic nebude.“ A často říkají taková zraňující slova s příslušným opovržením nebo odsouzením. Stačí to říkat dítěti nějakou dobu a pak mu skutečně vsugerujeme, že je hlupák, že nikdy z něho nic nebude. Pocity méněcennosti pak má celý život, pokud se nepodaří komplex odstranit.

Takový reflex nebo komplex můžeme odstranit sami, když si jej uvědomíme a když se přinutíme rozpomenout se na několik takových scén z dětství nebo prostě z minulosti a znovu je v duchu několikrát prožijeme. Tím vyvoláme v sobě pocity, které jsme tehdy potlačili, dáme jim normální průchod a tím je vybijeme. Říká se tomu odreagování. Většina lidí to ale neumí a proto zde máme psychology, psychoanalytiku, psychoterapeuty.

Dr. Freud požádal dívku, aby tu scénu s psíkem několikrát znovu vypravovala. A nejen, aby ji vypravovala, ale aby se do ní vžila, vyvolala v sobě pocity ošklivosti a znechucení a dala jim průchod. Když se pak z hypnózy probudila, byla normální.

Dr. Freud se stal slavným tím, že tento poznatek rozvinul ve vědní obor, kterému říkáme psychoanalýza. V téže době pracoval na podobné tématice Dr. Carl Gustav Jung a dal jí název *analytická psychologie*. A rovněž Dr. Adolf Adler, který svůj směr nazval *individuální psychologie*. Jejich knihy se vydávají dodnes.

VZPOMÍNKY NA DOBU PŘED NAROZENÍM ULOŽENÉ V PODVĚDOMÍ

I když se tyto vědní obory vyvíjely desetiletí, stále ještě se vyskytovaly případy, kdy se nepodařilo pacientovi pomoci, ačkoli bylo zřejmé, že pozadí jeho těžkostí je psychické. Byly to případy, kdy psycholog probral s pacientem celý jeho život, např. od přítomnosti zpětně do jeho dětství, např. do věku tří let, a nikde tam nenalezl traumatizující zážitek.

Až v r. 1967 uveřejnil v New Yorku výsledky svého bádání Dr. Denys Kelsey ve své knize *MANY LIFETIMES* (Mnoho životů), kde popisuje, jak příčinu pacientových potíží našel tím, že ho v hypnóze požádal vyprávět, co se dělo, když mu byly dva roky, rok. Ke svému překvapení zjistil, že pacient byl schopen podrobně popsat svůj vlastní porod i vzpomínky na dobu před tím. Když ani tam nenalezl traumatizující zážitek, ptal se ho, zda si pamatuje na něco ještě z doby dřívější. O svém předešlém životě bylo schopno vyprávět 95 % pacientů a tam se často příčina jejich potíží našla. Uvedme příklad.

Jeden mladý muž měl nadměrnou potřebu pít. Měl stále obavu, že bude mít žízeň. Stále musil mít v dosahu něco k pití, a to už od dětství. Stávalo se to problémem, když musil jít například do kina nebo jinam. Rodiče s ním byli několikrát u lékaře, který ale nezjistil nic závažného. „Nechte ho tedy pít,“ řekl. Naskytlo se i podezření, že jeho nenormálnost má psychické pozadí. Odvedli ho tedy k psychologovi. Na obvyklou otázku „Od kdy to máš?“ musili odpovědět, že od nejranějšího dětství, pokud si vůbec mohou vzpomenout. A pak byl doktor se svými vědomostmi v koncích.

Mladík ale sám cítil, že kdyby se jednou dal na alkohol, že to dopadne tragicky. A tak pátral po nějakém řešení, až se do slechl o Dr. Kelseym. Rozjel se za ním. Ten ho uspal, vedl ho jeho životem dozadu, až k dětství, porodu, dobu předtím. A tu

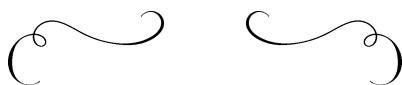
mladík začal křičet, mlátit s sebou na pohovce, že lékař musil zavolat svou ženu, aby mu ho pomohla držet, aby si o zeď nerozbil hlavu. Nohy držel natažené a u sebe, ruce roztažené, a sténal. Na lékařovy otázky, co vidí, se pokoušel popsat několik scén, které nakonec daly obrázek jeho posledních hodin v minulém vtělení.

Bylo to v roce 1938 ve Španělsku za občanské války. Byl v první linii, ale sympatizoval s protivníkem. Jednou si všiml, že se přisunují nové jednotky, děla, munice, a domyslí si, že se chystá velká ofenzíva. Rozhodl se, že přejde linii fronty a varuje protější stranu. Bylo to v horách zčásti zalesněných. Vyzval ráno téměř za tmy. Přesto ho ale z dálky zahlédla předsunutá hlídka. Hned pochopila, že se pokouší přejít na druhou stranu. Podařilo se jim ho obklíčit a chytit. Odvedli ho do stáje vysoko na horském úbočí, kde ho vyslyšali. Odmítl cokoli říci. Svázali mu tedy nohy, přivázali ho rukama ke kruhům pro krávy ve zdi, a začali ho tlouci. Chtěli vědět, co ví, zda má někde mezi liniemi spojku atd. Bili ho dvě hodiny. Pak okénkem zahlédli, že se tam blíží nepřátelská jednotka, silnější než oni. Musili tedy ustoupit. Nyní nebylo možné vzít toho mládence s sebou. Byl tak zbit, že se nemohl postavit na nohy. Jak zabránit, aby alespoň několik hodin neprozradil, co ví? Uvažovali ho zastřelit. To ale se neodvážili, to by předpokládalo vojenský soud. Viděli, že má tak rozbité ruce, že by nebyl schopen něco napsat. A tak mu vyřízli jazyk, aby nemohl nic říci, a odešli.

Nepřátelská jednotka vůbec do té stáje nevešla. Mladík zůstal svázan, zakrvavený, v šoku, v horečce, žízňivý, a tak zřejmě v noci nebo příští den zemřel. Touha se napít bylo to poslední, nač myslel.

My víme, že člověk, který opustí své fyzické tělo, zůstává někdy přesto při vědomí. Pohybuje se v jiném těle, kterému mnozí říkají astrální. Jestliže zemře v rozrušení, např. zde s velkou touhou se napít, otiskne se tato touha tak silně do astrálního těla, že velmi poznamená jeho pouť mezi dvěma životy a ovlivní ho i v příštím vtělení. To se stalo právě zde.

Tim, že mladík během hypnotického spánku několikrát popsal, co prožil, dal průchod své hrůze, jak s ním hlídka nakládala, své touze napít se, své bolesti z ran, jeho potlačené pocity se odreagovaly a on byl po probuzení opět zcela normální.

METODA LÉČÍCÍ DOSUD NEVYLÉČITELNÉ

Jeden člověk měl chronický strach z výšek. A protože byl přesvědčen, že existuje převtělování, myslil si, že v minulém životě spadl se skály nebo něco podobného. Shodou okolností se doslechl o psychologovi, který používá výše uvedenou metodu. Říká se jí *léčení regresí (rozpomenutím se) na minulé životy v hypnóze* nebo zkráceně *reinkarnační terapie*.

Ukázalo se, že příčina jeho strachu z výšek nevězela v jeho minulém životě, ale ve způsobu, jak se narodil. Přišel na svět císařským řezem. Když lékař vyjmul jeho tělo z těla matky, držel je chvíli ve svých rukou. Dítě cítilo, jak jsou jeho ruce kluzké a že je drží dost nedbale, nepozorně, byl zřejmě velmi unaven. Stačilo by málo, aby mu z rukou vyklouzlo a spadlo. To byl ten traumatizující zážitek, který si přinesl do života.

U jiného mladého muže se často projevovaly deprese. Dostal šok, kdykoli slyšel o smrti nebo něčem, co s ní souviselo. Rodiče několikrát vyhledali psychoterapeuta, ale příčina jeho potíží nebyla objevena. Až když se jim dostala do rukou literatura o reinkarnační terapii, pochopili souvislosti. Ten mladík se rodil 36 hodin a lékaři se již vzdali. Neslyšeli ohlasy jeho srdce a usoudili, že je mrtev. Rozhodli se proto, že ho v těle matky rozdělí na několik kusů a postupně vytáhnou ven pomocí kleští. Když kleště poprvé zasunuli, uchopili dítě za krk a trochu stiskli, dítě s sebou začalo mrskat. Provedli proto rychle císařský řez.

Byli přesvědčeni, že vše dobře dopadlo. Nedopadlo. Protože, jak jsme již slyšeli, dítě vnímá celý průběh porodu a informace o tom jsou uloženy v jeho podvědomí. A ten mladík měl v podvědomí vzpomínku, že ho chtěli roztrhat. Vzpomínku, na kterou se ovšem vědomě nemohl rozpomenout. Projevovalo se to též tím, že odmítal svoji matku, protože byla s tímto zážitkem spojená, i když za to nemohla. Je otázkou, zda by mu nějaký psycholog pomohl, i kdyby ho uspal. Ten zážitek byl jistě tak otřesný, že pacient v hypno-

tickém spánku, nebo podobném stavu, odmítne se tím zážitkem zabývat.

Psycholog nenutí pacienta popisovat nějakou scénu, ze které má hrůzu. Ví, že by se mu pacient vzepřel. Někdy se dokonce stane, že pacient odmítne být znovu uspán. V jiných případech se podaří ho přesvědčit, že se mu nic nemůže stát. Leží na pohovce, nějaký člen jeho rodiny může být přítomen. On má hrůzu jen z nějaké vzpomínky. Lékař mu může vsugerovat, že scénu uvidí, ale nepocítí bolest, ani odpor, ani strach. Po několika pokusech se pak někdy podaří odreagovat i takovéto otravné zážitky.

PhDr. Edith Fiore, psychologka z Miami na Floridě, používala několik let reinkarnační terapii a došla k těmto závěrům:

- pacienti se stárou nadváhou pěti nebo více kilogramů ve svých minulých životech buď zemřeli hladem nebo trpěli dlouhodobým nedostatkem jídla;
- jedna pacientka s padesáti kilogramy nadváhy a vysokým tlakem pravidelně konzumovala obrovské množství přesolených brambůrků a podobných slaných jídel, ačkoli si byla vědoma, že jí to škodí. Během regrese se poznala jako umírajícího indiánského hochy, jehož kmen již neměl žádnou sůl k úpravě pokrmů;
- migrény, bolesti hlavy a bolesti vůbec, to vše má častou návaznost na události z minulých životů. Např. tím, že pacient byl kdysi gilotinován, sťat mečem, skalpován, oběšen. Jako otrok severských kmenů v Asii a Americe mohl být zabit ranou do hlavy kyjem zvláště k tomu určeným, když koncem zimy docházela kmenu potrava. Mohl být v některé arabské zemi ukamenován, což se provádí tak, že je odsouzenec zahrabán až po hlavu do písku a dav na něj hází kameny;
- dlouhodobé neodůvodněné pocity viny mohou být způsobeny tím, že již při narození ten člověk věděl, že přichází svým rodičům nevhod, že je nežádoucí, a ten pocit mu v podvědomí zůstal celý život.

Jestliže se podařilo, aby se pacient na tyto události v hypnóze rozpo-
mněl, totiž zpravidla zmizela. Dr. Fiore o tom vypráví ve své knize
NEJSTE TADY POPRVÉ.

OBJEVY DR. HELENY WAMBACHOVÉ Z NEW JERSEY

Zabývejme se nyní tím, jak se reinkarnační terapie vyvíjela dál. Od r. 1955 pracovala v psychiatrickém oddělení kliniky v Long Branch severně od Nového Yorku Dr. Helena Wambachová. Znovu a znovu se stávalo, že pacienti nepomohla, ačkoli bylo zřejmé, že příčiny jeho potíží jsou psychické. Teprve v r. 1965 přišla na to, že může své pacienty v hypnóze vracet do jejich nejranějšího dětství, k jejich porodu, doby před porodem, před početím a do minulých životů. Během následujících 13 let uspala 1 085 pacientů a jejich výpovědi zpracovala vědecky. V r. 1978 vydala svou první knihu RELIVING PAST LIFES (Znovuprožívání minulých životů) a v r. 1979 svou slavnou knihu LIFE BEFORE LIFE (Život před životem).

V této knize se soustředila na otázky, které ji zajímaly jako ženu, na to, co se děje během porodu, před ním. Kdy vstupuje člověk do nenarozeného tělípka, zda se člověk k tomuto kroku rozhoduje sám, zda je to vstup dobrovolný, zda zná své rodiče z dřívějška, zda si volí své pohlaví aj.

Z výpovědí pacientů jednoznačně vysvitlo, že dítě vnímá celý průběh porodu. Že i pro ně je to kus fyzické námahy, když překonává odpor porodního kanálu a je vystaveno tlakům a samo někdy porodu napomáhá nebo se naopak staví na odpor. Kdy cítí, jak je z těla vytahováno a někdy už ve chvíli, kdy hlavička vyjde ven, ví, zda je v porodnici nebo doma, kolik je tam lidí, jakou barvu má nábytek, zda lékař a sestry svou práci dělají se zaujetím nebo nedbale, zda má matka z porodu strach, zda se na dítě těší, či má nějaké obavy z budoucna. Vnímá třeba rozčarování otce, který chtěl kluka a narodila se holka atd. Téměř všichni si stěžují, že jim po narození bylo zima, že pleny byly hrubé, že v okolí byl hluk a světlo je oslepovalo.

Dítě už v šestém měsíci těhotenství rozezná hlas své matky a hlasy, které se v okolí pravidelně vyskytují, vnímá atmosféru, ve které

matka žije. Už v této době se vytvářejí první postoje a vztah k životu vůbec. Psychologové zastávají názor, že matka by měla s dítětem mluvit již v průběhu těhotenství, dítě jí rozumí. Upozorňovat je na to, co se děje v okolí, že se půjdou projít do parku, že si pustí krásnou hudbu, že mu koupí zmrzlinu. Měla by je připravit na porod, připravit je, co se bude dítě požádat je, aby jí pomáhalo dostat se rychle ven, a že se na ně všichni velmi těší.

Co se týče zážitků dítěte – nebo vlastně člověka připraveného pro nové vtělení – před tím, než do nenarozeného tělíčka vstoupí, nebo ještě před početím, je možno zde jen říci: 85% lidí se vtěluje v posledních čtyřech měsících těhotenství, někteří až během porodu. Jen 1% při početí. Přesto se ale pohybují v blízkosti matky. Dr. Wambachová zjistila interval mezi dvěma životy v přítomné době od čtyř měsíců do dvou set let. Naprostá většina z nás se vtěluje dobrovolně, jen nepatrné procento nemá možnost volby.

Na vtělení se těší 28% lidí, dvě třetiny váhají, a to někdy velmi dlouho. Musí jim být domlouváno a být přesvědčováni, protože vidí poměry, do kterých se narodí, a některé zážitky, které na ně čekají, ne vždy příjemné. Vtělit se předpokládá značnou odvahu ve většině případů.

OBJEVY DR. DETHLEFSENA Z MNICHOVA

Vtéže době, kdy Dr. Wambachová prováděla své výzkumy, pracoval na tomtéž poli v Evropě Dr. Thorwald Dethlefsen. V r. 1978 vydal knihu *DAS ERLEBNIS DER WIEDERGEURT* (Zážitků znovuzrození). Oproti Dr. Wambachové přináší několik zlepšení. Velkým problémem této léčby je její časová náročnost. Dr. Wambachová musila zpočátku strávit s pacientem 3 až 4 hodiny při každém sezení, kdy na magnetický pásek zachycovala jeho vypravování. A takových sezení mohlo být mnoho. Dr. Dethlefsen uvedl pacienta do minulého života a požádal ho, aby celým tím životem prošel a řekl mu, co se vztahovalo např. k jeho strachu z výšek. Někdy se stalo, že v minulém životě nic takového nenašli, ale našli to v životě předcházejícím, nebo ještě dříve. Často se ukázalo, že nešlo o jeden zážitek, ale že se určitý zážitek v několika životech opakoval a teprve v tomto se projevil jako nějaká zdravotní nebo psychická potíž. V průběhu staletí se prostě v tom pacientovi nějaké trauma postupně akumulovalo, nahromadilo. Nebylo možné beze zbytku odstranit jeho následky, aniž by Dr. Dethlefsen odreagoval všechny dílčí.

Touto metodou nebylo problémem se ve vzpomínkách pacienta dostat až do doby Kristovy a do dob daleko předtím. Dr. Dethlefsen tvrdí – a po něm to opakovala řada dalších výzkumníků – že potopení Atlantidy je z hlediska podvědomí lidí doba vlastně nedávná. Odhaduje se, že k němu došlo asi r. 9600 př. Kr. Podle něj se Atlantida nepotopila najednou, ale natrikrát v průběhu asi 40 000 let. Rozprostírala se mezi severní Afrikou, Španělskem na východě a Karibským mořem na západě.

Přínos Dr. Dethlefsena spočívá také v tom, že vylepšil celkový postup léčby. Zjistil, že není třeba pacienta zcela uspat, ale že stačí ho uvést do stavu, který bychom mohli nazvat polohypnózou. Je to stav, který se podobá tomu, když se ráno začneme probouzet. Nejsme ještě vzhůru, oči máme zavřené, ale přesto si uvědomujeme

své myšlenky, pamatujeme si něco z toho, co se nám zdálo. V takovém stavu je pacient schopen se rozpomenout na svou minulost a uvědomuje si, co říká. Magnetofon může odpadnout.

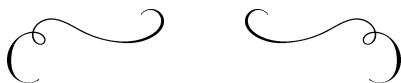
VÝZKUMY DR. BARBARY IVANOVY Z MOSKVY

Vr. 1971 začala tuto metodu používat v Rusku jako první moskevská psychiatřička Dr. Barbara Ivanova. Nikdy jí nedovolili cokoli zveřejnit ve východním bloku. Výsledky svého výzkumu uveřejnila poprvé v r. 1974 v Argentině (viz literatura) a pak v r. 1982 ve švýcarském časopise *Parapsychica*. O svých zkušenostech přednášela v r. 1983 na Mezinárodní konferenci o psychotronice v Bratislavě a v r. 1985 na Celopolském sympóziu psychotronicke společnosti ve Varšavě.

Z uvedeného je zřejmé, že princip, jak se potlačený reflex nebo komplex vytváří a jak se odreagovává, je vždy stejný, bez ohledu na to, zda k traumatické události došlo v tomto životě nebo v předcházejícím. Z praxe Dr. Ivanovy uveďme alespoň jeden příklad, který by to ozřejmil: přivedli jí mladého dělníka, který se v řeči tak zajíkal, tak sípal, že téměř nemohl mluvit. Rodiče s ním byli mnohokrát u odborníků, když byl ještě chlapcem. Žádnou zdravotní závadu se nepodařilo zjistit. Přišli i na to, že by příčina mohla být psychická. Na obvyklou otázku, od kdy to má, musili říci, že od chvíle, kdy začal mluvit, takže řešení nenalezli.

Dr. Ivanova ho uspala a postupně se dostal až do minulého života, kdy popisoval rytířský turnaj někdy v 17. stol., kterého se zúčastnil. Měl brnění a na koni bojoval s protivníkem. Jeho dřevce mu sklouzlo po brnění a zasáhlo ho do krku. Byly poraněny i hlasivky. Mohl jen sípat a brzy nato zemřel.

Dr. Ivanova byla průběhem sezení zklamána, protože se jí nepodařilo přimět toho dělníka podrobně vypravovat tu scénu a vžít se do ní. On se zdráhal ty nejbolestivější chvíle vypravovat. K jejímu překvapení ale pacient po probuzení mluvil zcela normálně.

NEBEZPEČÍ HYPNÓZY

Z uvedeného je patrné, že léčebná metoda používající vzpomínky na minulé životy není nová. Nejstarší výzkumy tohoto druhu, pokud jsem mohl zjistit, prováděl francouzský plukovník jménem Albert de Rochas v osmdesátých letech minulého století. Napsal o tom knihu *LES VIES SUCCESSIVES* (Za sebou jdoucí životy), kterou kriticky zhodnotil profesor Gustave Geley ve své práci *REINCARNATION*, která vyšla v Londýně 1924.

Po válce se stalo slavným jméno L. Ron Hubbard. Studoval psychologii a psychiatrii a musil pak narukovat do amerického válečného námořnictva. Byl zraněn a ačkoli zranění nebylo příliš vážné, jeho stav se nelepšil. Měl od dětství přirozenou schopnost rozpomenout se na své minulé životy, což je velmi vzácné. Ale u dětí do 10 let se s tím setkáváme často. Jak tak ležel týdny a týdny v nemocnici, použil tento čas, aby procházel svými minulými životy. A tu zjistil, že to místo, které bylo zraněno, bylo zraněno za posledních 1 500 let již potřetí a že má v podvědomí potlačené silné náboje smutku, bolesti a zděšení, které souvisely s těmito zraněními a s okolnostmi, za kterých k nim došlo. A právě tyto energie, podvědomě působící, znemožňovaly uzdravení. Po jejich odreagování mohl konečně nemocnici opustit.

Začal léčit lidi, ale u vědeckého světa nedošel uznání. Začal o tom psát knihy a během krátké doby se ve Spojených státech utvořilo 750 kroužků, které takto pomáhaly lidem. Svůj směr nazval Hubbard *dianetika*, což odpovídá dnešnímu termínu *psychosomatika*. Jeho knihy byly přeloženy asi do 20 jazyků a vyšly celkovým nákladem 80 milionů výtisků.

V r. 1967, kdy vyšla první kniha Dr. Kelseyho, existovalo již dalších 8 autorů, kteří se ale neprosadili. Dr. Wambachová a jiní definitivně protrhli nedůvěru veřejnosti a dneska máme přes stovku autorů a tisíce lékařů, kteří tuto metodu používají. Počet pacientů, kterým bylo pomoci, přesahuje 25 000. A nejde jen o používání

hypnózy a polohypnózy. Existují metody, při kterých pacient zůstává při vědomí, jak to praktikuje Hubbard a třeba západoněmecká léčitelka Ingrid Vallieres. Je možno použít také holotropního dýchání.

Co se týče hypnózy, je třeba zde říci několik varovných slov. Nenechte se svést zajímavostí tohoto tématu a nenechte se uspat jen ze zvědavosti. I kdybyste k tomu účelu vyhledali absolventa příslušné fakulty, který má zvláštní školení v tomto směru, hypnóza není bez nebezpečí. I když se používala již v době faraónů, my stále vlastně nevíme, co se během ní mezi hypnotizérem a pacientem děje. Znovu a znovu se objevují případy, kdy nějaká zdravotní nebo psychická potíž pacienta přejde na hypnotizéra a naopak. Někdo se obává, že ho hypnotizér během sezení nějak poškodí např. tím, že mu něco řekne, co pak působí jako sugesce, která je nepříznivá. Proto v USA vždycky, když k takovému sezení dojde, je zapnut magnetofon, aby pacient dodatečně mohl slyšet všechno, co bylo hovořeno. V USA je běžné, že pacient lékaře zažaluje, když se cítí poškozen.

Někdo říká, že by chtěl znát svou minulost, aby se tím poučil. To je zbytečné. Všechny zkušenosti, kterým jsme se ve stovkách minulých vtělení naučili, jsou uloženy v tak zv. éterickém těle. Tam je naše povaha, reakce, postoje, duchovní dosažení a náš osud (karma). Nic z toho, k čemu jsme se dopracovali, není ztraceno. Éterické tělo jako jediná složka naší bytosti se nikdy nerozpadne, nezanikne. Spolu s naším vědomím (duší) přechází do dalšího života, kde pokračujeme přesně tam ve svém vývoji, kde jsme přestali v životě minulém až do chvíle, kdy jsme opustili své tělo.

Podle východních nauk je s převtělováním spojen tak zv. *zákon karmy*. Říká se mu také zákon zachování hmoty a energie na ne-fyzických úrovních nebo zákon odměny a odplaty nebo zákon odrazu nebo zákon bumerangový. Tímto zákonem je v řetězci životů po sobě jdoucích určitého jedince dosahováno naprosté spravedlnosti. Nechtějte proto znát svou minulost. Budete mít co dělat, abyste zvládli svou přítomnost. Kdybyste věděli, čeho jste se v minulosti dopustili a co vás za to čeká, dostali byste z toho infarkt. Příroda ví, co dělá, když před námi tyto vzpomínky zakrývá. Nauka o karmě byla známa 4 000 let př. Kr. V tomto století podrobně popsal, jak funguje, např. Dr. Paul Brunton a stovky praktických příkladů sesbíral americký léčitel a jasnovidec Edgar Cayce a desítky jiných.

DALŠÍ DŮKAZY

Jiným druhem důkazů, že převtělování existuje, je ověřování toho, co někteří pacienti v hypnóze vyprávějí. Často se tam objeví něco, co bylo možno ověřit, a co mimo pacienta nikdo nemohl vědět.

Při své návštěvě v Holandsku v r. 1985 jsem viděl v televizi takovýto dokumentární film: uspali mladou ženu, která vypravovala, že v minulém životě žila v Belgii, kde pracovala na statku jako děvečka. Zнала jméno města, které bylo na dohled, znala jméno řeky opodál a podrobně popsala zákruty té řeky a polohu statku. Vypravovala, že stavěli nový chlév. Základy byly z kamene, nadstavba ze dřeva. Pod jedním z opěrných sloupů byl do kamene vytesán letopočet 1824.

Televizní štáb se s ní do Belgie rozjel, není to tak daleko. Nalezli ono město, našli řeku a pravděpodobné místo, kde žila. Marně ale pátrali po nějakém chlévě s letopočtem. Když tak hledali hodinu, půjčila si mladá žena v jednom statku holínky a vidle a začala v chlévě vyhazovat hnůj. Když ho vyházela tři čtvrti metru, narazila na kamenné základy s letopočtem 1824. Nikdo ve stavení o tom nevěděl.

Takových příkladů existují stovky a bylo by lacinou senzacechtivostí se tím zde zabývat. Příslušnou literaturu naleznete vzadu pod jmény autorů Dr. Currie, Dr. Wambach, Joan Grant, Jeffrey Iverson aj.

VZPOMÍNKY MALÝCH DĚTÍ

Třetí druh důkazů o převtělování nám poskytují lidé, kteří se na své minulé životy pamatují bez hypnózy. Nejčastěji se s tím setkáváme u dětí do 8 nebo 10 let. U dospělých zcela ojediněle. A ti mlčí, aby je okolí neprohlásilo za bláznů. Některé dítě začne vypravovat o minulosti ihned, jakmile začne mluvit. V Evropě a v Americe je rodiče zpravidla pokárají, že si vymýšlí a aby nemluvalo hlouposti. Tím je zakřiknou. Dítě pochopí, že o tomhle by nemělo mluvit a v pozdějších letech vzpomínky se ztratí.

V Indii a jinde je tomu jinak. Tam se převtělování pokládá za samozřejmé. Rodiče dítěti naslouchají s vážností. Jsou případy, kdy dítě vypravovalo, že je někdo v minulém životě zabil a rodiče to dají k soudu. Pak zde máme případ převtělování doložený soudně. Jako např. tento:

Chlapec jménem Ravi Šankar se narodil v r. 1951 v indickém distriktu Kanauj. Mezi druhým a třetím rokem života začal vypravovat, že se ve skutečnosti jmenuje Munna Prasad a že je synem holiče z distriktu Čipatti. Během let vypravoval více a více podrobností o svém minulém životě. Znal jména všech členů své bývalé rodiny a jména sousedů. Tvrdil, že když mu bylo 6 let, dva příbuzní ho odlákali do opuštěné zahrady, kde ho zabili tím, že mu prořízli hrdlo břitvou. Oddělili hlavu od těla a zahrabali je na různých místech. Když se chlapec ten den nevrátil domů, začali rodiče po něm pátrat. Hlásili to rovněž policii. Ta našla řadu svědků, že chlapec se svými příbuznými někam odcházeli. Ti dva tvrdili, že se s ním po chvíli rozešli a že nevědí, co se mohlo stát. Nebylo možno jim cokoli dokázat.

Rodiče Šankara se nakonec rozhodli do onoho města zajet. Chlapec je z nádraží bezpečně vedl ke svému dřívějšímu domovu a poznal své dřívější rodiče i sourozence. Pak našel i ten sad, kde ho zabili, a vyhrabal zbytky svého těla z písku. Oba dřívější

podezřelí byli zatčeni a odsouzeni na doživotí. Udělali to proto, že v případě smrti chlapce by se jeden z nich stal dědicem toho holiče. Interval mezi oběma životy chlapce byl 6 let.

Dr. Ian Stevenson, profesor psychiatrie na universitě ve Virginii, uveřejnil prvý takový případ ověřených vzpomínek dítěte na minulý život v r. 1960, a to v Časopise americké společnosti pro psychická bádání. Od té doby uveřejnil takových studií desítky a vydal několik knih. Počet případů, které prošetřil, dosahuje 2000. Mnohokrát navštívil Indii a procestoval milion kilometrů, aby získal výpovědi svědků, záznamy o úmrtí, soudní spisy.

Ind jménem Hemendra Banerdzí, nyní usedlý v Los Angeles v Kalifornii, věnoval tomuto tématu přes 20 let života a od r. 1955 shromáždil asi 1 100 ověřených případů. Založil Indický institut pro parapsychologii. Na základě svých studií byl v r. 1970 pozván do USA. Američané ho zahrnovali otázkami, zda se i jiné národy převtělují, než jenom Indové. Proto vydal v r. 1980 knihu AMERICANS WHO HAVE BEEN REINCARNATED (Američané, kteří se převtělili).

Vědecky podložená literatura o převtělování a problémech s tím souvisejících by tedy zaplnila pěknou knihovnu. Přesto se tato fakta dostávají do povědomí lidí jen pomalu. Je to proto, že jsme byli vychováni v křesťanském duchu a tyto novinky narážejí na náš podvědomý odpor. V USA bylo při průzkumu veřejného mínění zjištěno, že 85 % lidí je o existenci převtělování přesvědčeno. Ale to je málo, když uvážíme, že tento vědní obor existuje tam již několik desetiletí.

Je to také způsobeno okolnostmi, že církve tam mají velkou moc. Vlastní nejen noviny a časopisy, ale i televizní vysílačky a ovlivňují školství. Typické pro americké autory je, že se vyhýbají jasné odpovědi na tuto otázku. Ať jde o lékaře nebo o psychology, jsou odkázáni na soukromé pacienty a jednoznačným prohlášením, že převtělování existuje, by se připravili o část svých pacientů. A tak je jen na tobě, čtenáři milý a pozorný, abys k otázce převtělování zaujal stanovisko, které pokládáš za správné.

POKRAČOVÁNÍ NAŠICH LÁSEK A MANŽELSTVÍ Z MINULÉHO ŽIVOTA V TOMTO VTĚLENÍ

Jakmile začneme mluvit o existenci mimo fyzický svět, hned se někdo zeptá, zda se tam setkáme s těmi, které máme rádi. Bylo vysvětleno, že v takovém případě vzniká silové pole mezi námi a milovanou osobou. Rovněž mezi námi a osobou nenáviděnou nebo takovou, ke které máme jakýkoli silný a dlouhodobý citový vztah. Toto pole nás k ní dovede, jak v intervalu mezi dvěma životy, tak v životech příštích.

Jak uvedl Dr. Moody ve svých knihách ŽIVOT PO ŽIVOTĚ a SVĚTLO PO ŽIVOTĚ, a před ním a po něm mnoho dalších, stačí, abychom si po klinické smrti představili toho, s kým se chceme setkat, a již jsme u něho. Rychlost, jakou se astrální tělo pohybuje, je prý tak velká, že za dvě a půl minuty obletí svět.

Po jedné mé přednášce přišla za mnou starší posluchačka s tím, že její zemřelá matka jí často v noci budí. Pláče, stěžuje si na bolesti a na to, že je sama, že je jí smutno. Posluchačku to vždy rozrušilo a nevěděla si rady.

Vyptal jsem se tedy, jak matka zemřela. Zemřela před půl rokem v nemocnici na tuberkulózu. To znamená, že se vlastně pomalu udusila. Taková smrt je jistě bolestivá. Přitom ale víme, že všechny bolesti ustávají, jakmile opustíme fyzické tělo.

Skutečnost, že svou dceru mnoho měsíců v noci budila, ukazuje, že se měly velmi rády a byly si blízké. Naproti tomu se ale zdá, že neměla žádné přátele, takže na ni po klinické smrti nikdo nečekal, aby ji přivítal a ujistil ji, že není důvodu k jakýmkoli obavám. Zeptal jsem se proto, zda snad někdo ze známých, které měla ráda, nezemřel před ní. Ano, zněla odpověď, měla tetu, se kterou se léta stýkala. Ta zemřela před rokem. Pokusil jsem se tedy jí poradit takto:

„Až vás matka opět vzbudí, promluvte k ní tak, jako kdyby byla v místnosti fyzicky přítomna. Oslovte ji nahlas tak, jak

jste ji vždycky oslovovala. Pak řekněte asi toto: Milá maminko, všimni si, že nejsi schopna vzít do ruky lžičku nebo cokoli jiného. Že nemusíš dělat kroky, že se můžeš vznášet. Asi jsi si nevšimla, že už nemáš tělo. To své tělo jsi opustila v nemocnici, je tomu již dlouho. A tak tě nemůže ani bolet. Jestliže cítíš nějakou bolest, je to jen vzpomínka na dobu, kdy jsi v těle byla. Odvrhni tuto vzpomínku od sebe, nevrať se k ní. Uvidíš, že bolest přestane. A vzpomeň si na zemřelou tetu, kterou jsi měla ráda. Vyhledej ji. Nebudeš pak sama.“

Po čase mne posluchačka zavolala. Vypravovala, že když ji matka opět vzbudila, že to udělala tak, jak jsem jí radil. Od té doby se neozvala.

Jak vysvětlila Dr. Wambachová ve své knize ŽIVOT PŘED ŽIVOTEM, a po ní mnoho dalších, většina lidí si sama vybírá rodiče nebo rodinu, do které se chce narodit. Je samozřejmé, že volíme takovou rodinu, kde nejméně jednoho jejího člena známe z minulosti, protože jsme s ním již mnohokrát žili. A protože ho máme rádi. Jsou ovšem i lidé lhostejní, kteří této otázce nevěnují pozornost nebo většinu intervalu mezi dvěma životy prospí. Ti se pak mohou narodit do prostředí zcela cizího a mají to o to těžší. Ale i to je součástí jejich karmy.

Nejen, že si vybíráme rodiče, ale často už před vtělením jsme spolu s někým, koho máme velmi rádi. A dohodneme se, že já se narodím jako muž a ty jako žena a že se pak setkáme a vezmeme se. Dr. Wambachová mluví o případech, kdy se tak příští rodiče dokonce dohodli s další lidskou bytostí, čekající na vtělení, že se později u nich narodí jako jejich dítě. Že to bude trvat dvacet a více let zřejmě nehraje roli.

Jak již bylo řečeno, Dr. Wambachová hypnoticky uspala v průběhu 13 let 1 085 lidí. Z toho 87% prohlásilo, že znalo aspoň některé členy rodiny, do které se narodili, nebo jiné příbuzné a přátele. 13% si na takové vztahy nevzpomnělo. Byli to vesměs lidé, kteří se novému vtělení vzpírali. Z jejich odporu pramenila zřejmě neochota se touto otázkou vůbec zabývat.

Uvedme několik příkladů, co pacienti vyprávěli:

„Moje matka byla v minulém životě moji sestrou a můj otec byl mým milencem. Můj první syn byl v minulém životě mým dědečkem, druhý syn byl kdysi mým otcem. Moje první dcera byla mou přítelkyní.“

„Matku jsem znala již z dřívějšíka, když jsme byly obě muži. Ona mi byla blízkým přítelem a kamarádem. Otce jsem rovněž znala z dřívějšíka, měla jsem však vůči němu pocity nespokojenosti, nevrlosti. Můj syn měl ke mně v minulém životě blízký vztah. Zajímavé je, že jsem svou sestru viděla jako někoho, koho jsem poznala v době mezi životy.“

„Měl jsem dojem, že jsem se radil s ostatními, se kterými jsem se měl společně narodit. A že jsem je všechny znal už v minulém životě. Svěho bratra jsem znal dříve jako dobrého přítele. A zde byla moje přítelkyně jménem Jana. Chtěl jsem, aby šla se mnou, ale ona odvětila: ‚Ne, tentokrát ne.‘ Znal jsem svou matku i svého příštího otce, ale nebylo to dost zřetelné. Víím, že první dosud nenarozené dítě mojí dcery bude můj starý přítel.“

Jak vidíte, velký počet zkoumaných případů Dr. Wambachové nedovolil, aby nechala některého pacienta vyprávovat jeho příběh do podrobností. Naštěstí vyšla v témže roce 1979 v New Yorku jiná kniha s názvem LIFETIMES (Cestami životů), kterou napsal profesor psychologie na státní univerzitě v New Yorku, PhDr. Frederick Lenz. Spolu s pěti dalšími profesory psychologie na této univerzitě provedl průzkum několika set vzpomínek dospělých lidí na minulé životy, ke kterým došlo spontánně za nějakých mimořádných životních situací. Nikoli tedy v hypnóze nebo podobném stavu. Jeden z nich vypravoval:

„Stalo se to v neděli večer. Byl jsem doma a opakoval si nějaké texty. V tom zazvonil telefon. Jedna známá volala a chtěla na chvíli ke mně zajít spolu s několika přáteli. Řekl jsem jí, aby tedy přišla, a vrátil jsem se ke své práci. Za hodinu nebo tak všichni přijeli.“

Byli čtyři. Moje přítelkyně Sally, dvě další děvčata a muž. Sedli jsme si v obývacím pokoji a dali si něco k pití. Cítil jsem se velmi šťasten. Přitom jsem ignoroval jedno z těch děvčat, která přišla, a celou tu dobu jsem mluvil se Sally a ostatními. Přitom jsem si ale silně uvědomoval přítomnost té jedné, byl jsem ale zcela na rozpacích, co jí mám říci. Cítil jsem, že ačkoli spolu nemluvíme, probíhá mezi námi nějaká jiná konverzace, která byla beze slov, podpovrchová. Cítil jsem velkou vnitřní spřízněnost s ní, jakou jsem nikdy nepoznal. Něco mi říkalo, že jsme žili spolu již mnohokrát, ale nějaký pohled do minulosti jsem nedostal. Jen toto vnitřní přesvědčení.

Měli se pak k odchodu a tak jsem ji v rychlosti požádal, aby mne zavolala. Působilo to na ni jako rána z čistého nebe. Dříve, než vešli na verandu, poslal jsem ji ještě nahoru, aby si prohlédla můj pokoj. Vůbec nevím, proč jsem to udělal. Prostě jsem jen slyšel, jak jí to říkám. Šla tedy nahoru sama, rozhlédla se, vrátila se zpět a odešla s ostatními.

Za dva dny mne zavolala. Řekl jsem jí, že bych ji rád opět uviděl a že v sobotu budu v jejím městě a že bychom se mohli setkat někde, kdyby s tím souhlasila. Dohodli jsme se tedy a zavěsili jsme.

V sobotu se ale naše cesty nezkřížily. Těšil jsem se na setkání s ní a byl jsem velmi rozrušen. Zdržel jsem se ale ve studiu a vůbec se nedostal do restaurace, kde jsme se měli sejít. Měli tam přijít i ostatní její přátelé, kteří u mne byli minulou neděli. Byl jsem z toho všeho deprimován. A to je něco, co se mi vůbec nepodobá. Ženy vstupují do mého života a opět z něho vystupují, aniž by se mne to nějak hluboce dotklo. Mám je rád, ale nikdy jsem neměl dojem, že bych měl právo se na ně pověsit. Jsem šťasten, když jsou zde a stejně tak jsem i šťasten, když odejdou. Zdá se, že je to tak lépe pro každého z nás. Ale u tohoto děvčete to bylo jiné. Bylo mi smutno a postrádal jsem ji. A to jsem ji uviděl jen jednou. Šel jsem tedy domů a rozhodl se, že ji nezavolám. Cítil jsem velkou vnitřní spřízněnost s ní, ale měl jsem dojem, že u ní to tak není. Možná, že si myslila, že mne zajímá její tělo.

Toho večera se ozval telefon a byla to ona. Omlouvala se, že musila z restaurace předčasně odejít, protože všichni ostatní na ni naléhali, aby šla s nimi, a ona se nakonec podvolila. A tak jsme se dohodli na příští den, že přijde sama ke mně.

Ten den se nám ale nepodařilo sejít se dříve než v 11 hod. večer. Když přijela k mému domu, byli jsme oba pěkně unaveni. Sedli jsme si a chvíli jsme spolu mluvili. Řekla, že se cítí ke mně přitahována. A to nejzajímavější na našem vzájemném vztahu bylo, že to vůbec nebylo nic fyzického. Byli jsme prostě šťastni tím, že jsme mohli být spolu. Řekla, že v mé přítomnosti se cítí naprosto ‚kompletní‘, jak se vyjádřila. Řekla, že se to podobá, jako by našla nějakou část sebe sama, která ji celý život chyběla. A já cítil přesně totéž.

Zůstali jsme vzhůru a mluvili spolu celou noc. Někdy mezi třetí a čtvrtou hodinou ráno jsem měl náhle vizi o našem minulém životě. Řekl jsem, že jsem měl vizi, ale ve skutečnosti jsme tu vizi měli oba najednou. Potom každý z nás začal popisovat, co

viděl, a bylo to naprosto totéž. Cosi nám umožnilo zahlédnout část našeho minulého života současně.

Vzpomínám si, že když ta vize začala, že jsem se najednou cítil neobyčejně lehký. Cítil jsem, jak stoupám, jak opouštím své tělo a letím, vznáším se. Náhle jsem se ocitl v jiné zemi. Uviděl jsem stovky scén našeho minulého života v rychlém sledu. Žili jsme spolu v minulosti mnohokrát – v Egyptě, v Evropě, Jižní Americe a na mnoha dalších místech. Mohl jsem vidět náš vzájemný vztah se vyvíjet a jak se stával život od života těsnějším a těsnějším. V jednom z minulých životů jsme byli přátelé. V egyptské inkarnaci jsme byli milenci. V evropském vtělení jsme oba byli umělci a oba měli velkou lásku k umění. V jihoamerickém vtělení jsme se oba zabývali náboženstvím. V jednom z těchto životů jsme dokonce spolu zemřeli. Ale jedna věc zůstávala život od života stejná. A to byla naprostá láska jednoho ke druhému. Milovali jsme se tak silně, že tato láska způsobila, že jsme se v každém životě vždy znovu našli.

Jak jsem již řekl, hovořili jsme o tom, že jsme oba měli tutéž vizi současně. To bylo důkazem, že to, co jsem viděl, nemohla být nějaká halucinace nebo něco podobného. Stali jsme se tak nejlepšími přáteli. Ztrávili jsme pak spolu co nejvíce času, jak jen bylo možno. Nemusím říkat, jak jsem byl šťasten, že jsem našel tohoto dávného přítele. Vzájemně se doplňujeme, vzájemně se vyvažujeme. Jestliže bych chtěl být chvíli šťasten, stačí, abych byl v její přítomnosti a cítím hluboký mír.

O svých minulých životech neuvažujeme. Náš nynější vztah je nový. Minulost nás nezajímá.“

To je tedy jeden příběh z několika desítek, které Dr. Lenz uvádí. Doufám, že se brzy najde někdo, kdo jeho poutavou a poučnou knihu u nás přeloží a vydá.

Z toho i jiných pramenů vyplývá, že přátelský a láskyplný vztah dvou lidí se během životů prohlubuje, pročišťuje. Vlastní touhy, přání a představy postupně ustupují před myšlenkou, co si myslí, co cítí ten druhý. Tak se z lásky sobecké stává v průběhu staletí láska méně a méně majetnická. Méně zaměřená na sebe, více na toho druhého. Na konci tohoto vývoje máme cit, který se svou vibrací blíží lásce k veškerenstvu. Blíží se té energii, která prostupuje vesmírem a ze které všechno vzniklo.

Je to tedy cit konstruktivní, blahodárný a vyvíjející se k dokonalosti. Jak je to s city negativními?

Jak jsme vysvětlili v kapitole *Dobrá karma*, nenávisť a jiné podobné emoce ničí nás více než toho, ke komu byly vyslány. Přesto i zde se může vyskytnout nenávisť, která jde až za hrob nebo dokonce do příštího života.

Americký lékař a psychiatr Dr. George G. Ritchie napsal knihu *THE RETURN FROM TOMORROW* (Návrat ze zítřka), ve které popisuje svou klinickou smrt v r. 1942. Ve vojenském výcvikovém táboře v Texasu dostal oboustranný zápal plic. Jeho zástava dechu a srdeční činnosti trvala asi 10 minut. Po projití tunelem a setkání s Bytostí světla mu byla mimo jiné ukázána rozsáhlá planina, kde v dohledu nebyl jediný živý člověk. Krajina se ale hemžila mnoha tisíci nefyzických bytostí, které se mezi sebou divoce rvaly, křičely a ječely, naplněny nenávistí. Kopaly, tloukly, hryzaly zubama... Jeden druhému ale nemohl ublížit, protože tu nebylo nic fyzického, co by se dalo zničit, zlomit, zranit. Byli neschopni jeden druhého zabít, ačkoli si to velmi přály. V tomto stavu budou tak dlouho, až energie nenávisti, kterou za života vytvořily, se vybijí.

V knize *ŽIVOT MEZI ŽIVOTY* vypravuje její autor, MUDr. a PhDr. Joel L. Whitton o pacientce, která v jednom ze svých minulých životů ve Španělsku koncem 15. stol. byla inkvisicí umučena. Její sokyně v lásce ji tak nenáviděla, že ji lživě obvinila. V tomto životě se obě setkávají opět. Udavačka jako matka a její oběť jako dcera. Silně žárlivá matka, svým mrazivým vztahem k dceři podobná zhrzené španělské snoubence, viděla ve své dceři konkurenci, která musí být demoralizována a zničena.

Mohli bychom se tedy domnívat, že i nenávisť a zloba jsou dlouhodobé, stejně jako láska. Ano, ale jen z hlediska dvou nebo tří životů. Díváme-li se na řadu životů za sebou, z pohledu více vtělení, vidíme, že každý destruktivní cit ničí v prvé řadě a nejvíce toho, kdo jej vytváří. A v tom je zakotvena krátkodobost všech negativních emocí. Zloba oslabuje, láska posiluje. Nenávisť směřuje ke zničení toho druhého a nakonec k sebezničení. Láska spěje k nekonečnosti.

Každé zlovolné ublížení je následováno trojnásobnou odplatou. Jednak ve chvíli, kdy k němu dochází tím, že se v našem těle vytváří jedy, jak je vysvětleno v kapitole *Dobrá karma*. Pak prostředím, ve kterém člověk žije po smrti. Z výše uvedeného příkladu vidíme, že zlý člověk po určité době žije mezi zlými lidmi. Není zde jediný člověk, který by k nám byl laskavý, přátelský. Z tohoto prostředí není možno uniknout, až když se zloba za života v naší auře nashromážděná vybijí. Název „očistec“ se sem dobře hodí. Třetím druhem odplaty jsou karmické následky v některém z příštích vtělení.

Přes tuto trojnásobnou odplatu potřebuje člověk asi dvě stě životů, aby na to přišel a aby v něm začalo vznikat morální vědomí čili svědomí. Tak to aspoň tvrdí Richelieu ve své knize PUTOVÁNÍ DUŠE. Už Helena Petrovna Blavatská, zakladatelka Teosofické společnosti, před 110 lety napsala, že pokrok za jeden lidský život je tak malý, že je zoufalé se na to dívat. Jedinou útěchou nám může být, že i každý dobrý čin nese s sebou trojnásobnou odměnu.

KRITICKÁ LITERATURA O BIBLI

- [1] Elisabeth Clare PROPHET:
THE LOST YEARS OF JESUS, Summit University Press, Malibu
1984
- [2] Holger KERSTEN:
JESUS LEBTE IN INDIEN, Knaur, München 1983, a český překlad
JEŽÍŠ ŽIL V INDII, Alternativa, Praha 1996
- [3] Joe FISHER:
THE CASE OF REINCARNATION, Bantam Books, Toronto 1984,
a něm. překlad DIE EWIGE WIEDERKEHR, Goldmann Verlag,
München 1990
- [4] 25 LET ČSL. UNITÁŘSTVÍ, 1923–1948, Náboženská společnost
čsl. unitářů, Praha
- [5] Richard WAGNER:
REINKARNATION, nakl. Universelles Leben, Würzburg 1989
- [6] Otto WILLE:
DIE VERFOLGTEN NACHFOLGER CHRISTI, nakl. Universelles Leben,
Würzburg 1987
- [7] Mark L. PROPHET A ELISABETH C. PROPHET:
THE LOST TEACHINGS OF JESUS, Summit University Press,
Livingston 1986
- [8] DAS IST MEIN WORT – DAS EVANGELIUM JESU, nakl. Universelles
Leben, Würzburg 1991

LITERATURA O PŘEVŤĚLOVÁNÍ

- [9] John ALGEO:
REINCARNATION EXPLORED, The Theosophical Publishing House,
Wheaton 1987, a něm. překlad REINKARNATION, EVOLUTION DER
SEELE, Adyar Theosophische Verlagsges., Satteldorf 1991
- [10] H. H. BANNERDŽI:
AMERICANS WHO HAVE BEEN REINCARNATED, New York 1980
- [11] Hermann BAUER:
WIEDERGEURT, nakl. Universelles Leben, Würzburg 1986
- [12] Morey BERNSTEIN:
THE SEARCH FOR BRIDEY MURPHY, Garden City 1965
- [13] Ph Dr. Gina CERMINARA:
MANY MANSIONS, New York 1950
- [14] Ph Dr. Gina CERMINARA:
MANY LIVES, MANY LOVES, New York 1963
- [15] Dr. Ian CURRIE:
YOU CANNOT DIE, Methuen, New York 1978, a něm. překlad
NIEMAND STRIBT FÜR GANZE ZEIT, Bertelsmann Verlag, München
1979
- [16] Dr. Thorwald DETHLEFSEN:
DAS ERLEBNIS DER WIEDERGEURT, München 1976
- [17] Dr. Thorwald DETHLEFSEN:
SCHICKSAL ALS SCHANZE, München 1978
- [18] Dr. Edith FIORE:
YOU HAVE BEEN HERE BEFORE, New York 1979, a český překlad
NEJSTE TADY POPRVÉ, Středoevropské nakladatelství Ostrava
1996
- [19] Joe FISHER:
THE CASE OF REINCARNATION, Bantam Books, Toronto 1984,
a něm. překlad DIE EWIGE WIEDERKEHR, Goldmann Verlag,
München 1990

- [20] prof. Gustave GELEY:
REINCARNATION, London 1924
- [21] Joan GRANT:
FAR MEMORY, New York 1956
- [22] Renée HAYNES:
THE SEEING EYE, THE SEEING I, New York 1976
- [23] Quiney HOWER JR.:
REINCARNATION FOR THE CHRISTIAN, Theosophical Publishing
House, Madras 1974, Indie
- [24] L. Ron HUBBARD:
HAVE YOU LIVED BEFORE THIS LIFE?, Bridge Publications Inc.,
Los Angeles 1989
- [25] Dr. Barbara IVANOVA:
článek v čas. Concimiento dela nueva era, č. 441, Buenos Aires
1974
- [26] Dr. Barbara IVANOVA:
článek v čas. Parapsychica, č. 5/6, Basel 1982
- [27] Dr. Jeffrey IVERSON:
MORE LIVES THAN ONE?, New York 1977
- [28] THE JOURNAL OF REGRESSION THERAPY, Association for Past Life
Research and Therapy, Riverside, CA
- [29] Dr. Denys KELSEY a Joan GRANT:
MANY LIFETIMES, Garden City 1967
- [30] Noel LANGLEY:
EDGAR CAYCE ON REINCARNATION, Warner Books, New York 1967
- [31] Arthur LAUBACH:
DER WEG DES GEISTES, nakl. Knauer, München 1987
- [32] Poul LAURITSEN:
REINKARNATION UND FREIHEIT, nakl. Knauer, München 1989
- [33] PhDr. Frederick LENZ:
LIFETIMES, TRUE ACCOUNTS OF REINCARNATION, Fawcett Crest,
New York 1971
- [34] Jeffrey MISHLOVE:
ROOTS OF CONSCIOUSNESS, New York 1975
- [35] Marica MOORE a Mark DOUGLAS:
REINCARNATION, THE KEY TO IMMORTALITY, Maine 1968
- [36] Marica MOORE a Mark DOUGLAS:
HYPERSENTIENCE, New York 1976
- [37] Peter MOSS a Joe KEETON:
ENCOUNTERS WITH THE PAST, Garden City 1981
- [38] Morris NETHERTON a Nancy SHIFFRIN:
PAST LIVES THERAPY, New York 1978

- [39] Peter RICHELIEU:
PUTOVÁNÍ DUŠE ANEB METAFYZICKÁ ZDRAVOVĚDA, Bollingenská věž,
Brno 1992
- [40] Dr. George G. RITCHIE:
THE RETURN FROM TOMORROW, USA 1965
- [41] Albert de ROCHAS:
LES VIES SUCCESSIVES, Francie 1880
- [42] D. Scott ROGO:
THE SEARCH FOR YESTERDAY, Englewood Cliffs 1985
- [43] Karl SCHLOTTERBECK:
LIVING YOUR PAST LIVES, New York 1987
- [44] Dr. B. Chet SNOW a Dr. Helen WAMBACH:
MASS DREAMS OF THE FUTURE, USA 1989
- [45] J. STEARN:
EDGAR CAYCE – SPÍCÍ PROROK, Artica Turnov
- [46] Brad STEIGER:
YOU WILL LIVE AGAIN, New York 1978
- [47] Dr. Ian STEVENSON:
TWENTY CASES SUGGESTIVE OF REINCARNATION, Charlottesville
1974
- [48] Dr. Ian STEVENSON:
CASES OF THE REINCARNATION TYPE, Charlottesville 1980
- [49] Dr. Ian STEVENSON:
REINCARNATION, Field Studies and Theoretical Issues, Handbook
of Psychology, 1977
- [50] Dick SUTPHEN:
PAST LIVES, FUTURE LOVES, New York 1978
- [51] Dr. Helen WAMBACH:
RELIVING PAST LIVES, THE EVIDENCE UNDER HYPNOSIS, Harper and
Row, New York 1978
- [52] Dr. Helen WAMBACH:
LIFE BEFORE LIFE, New York 1979 a něm. překlad DAS LEBEN
VOR DEM LEBEN, München 1980
- [53] Williams CAREY and Sylvia CRANSTON:
REINCARNATION – A NEW HORIZON IN SCIENCE, RELIGION AND
SOCIETY, New York 1984
- [54] Glenn WILLISTON a Judith JOHNSTONE:
SOUL RESEARCH, Wellingborough 1983
- [55] PhDr. Roger WOOLGER:
OTHER LIVES, OTHER SELVES, Doubleday, New York 1987

Jde vesměs o zkoumání daného tématu na vědeckém základě. Akademické tituly někde chybějí, protože americké prameny je neuvádějí.

ČÁST DRUHÁ

JAK BYLA
PROKÁZÁNA
EXISTENCE KARMY

Karma zajišťuje naprostou spravedlnost v řadě životů za sebou jdoucích. Jak tyto síly pracují. Čtyři druhy karmy. Zákon milosrdenství. Mnoho příkladů.

ENERGIE OBSAŽENÁ V MYŠLENKÁCH A JEJÍ ÚČINKY

Myšlenky ovlivňují některé fyzické procesy, osud náš a jiných lidí.

Člověk vytváří energie fyzické (ve vztahu k jiným lidem je to pomoc, služba, napadení fyzické nebo slovní), citové (emocionální neboli astrální, např. sympatie, nenávisť) a mentální (myšlenkové – např. pochopení pro druhého, lest, podvod). Citové a myšlenkové energie určitým směrem vyslané jsou laboratorně prokazatelné, např. elektroencefalografem, Crooksovým mlýnkem, telepatickým přenosem.

Elektroencefalograf (EEG)

Tento přístroj měří elektrické signály vytvářené mozkem. Po 80 % času bdělého stavu většina lidí vytváří mozek vibrace od 14 do 50 kmitů za sekundu – Hertzů (Hz). Říkáme jim vibrace *beta*. Ve stavu uklidnění, relaxace, meditace, modlitby, při poslechu rozjímavé hudby, čtení posvátných písem, které v nás vyvolaly hlubokou odezvu, vytváříme vibrace od 7 do 14 Hz – vibrace *alfa*. Ve stavu, kdy od meditace přecházíme do kontempace, tj. k úplnému zastavení myšlenek, opouštíme sami sebe jako osobu a splýváme s nekonečnem, vytváříme vibrace od 4 do 7 Hz – vibrace *theta*. Vibrace pod 4 Hz nazýváme *delta*; vyskytují se ve stavech blízkých klinické smrti.

Jestliže se někdo často vzteká, nenávidí, je pomstychtivý, násilnický, propadá strachu apod., musí po nějaké době počítat s onemocněním štítné žlázy, vysokým tlakem, žaludečnými a dvanácterníkovými vředy, cukrovkou, rakovinou, srdečními potížemi nebo jinou nemocí, poněvadž tyto vibrace 30–50 Hz jsou destruktivní. Tato ničivá energie je námi sice vysílána směrem ven, současně ale ničí i nás samé. Vibrace nižší než 14 Hz mají naopak účinek

lécivý – podporují regenerační schopnost těla a zvyšují naši imunitu. Lásky a nelásky se tedy *tak* liší ve svém kmitočtu, že to rozliší i lékařské přístroje.

Elektroencefalograf mají v každé nemocnici.

Crooksův mlýnek

Představte si mlýnek, jaký si děti dělají na potoce, ale velmi malý: čtyři lopatky zhotovené z nejtenčích špejlí nebo drátků, připevněných na papírové trubičce. Plocha lopatek je z papíru na jedné straně nabarveném černě a na druhé leskle bíle. Mlýnek se otáčí na hřídeli z drátu. Vše velikosti několika cm. Tento mlýnek dáme do skleněné nádoby nebo krabice, vzduchotěsné, ze které vyčerpáme vzduch.

Jestliže rozsvítíme v blízkosti mlýnku žárovku, začne se mlýnek otáčet tím, že paprsek světla, tvořený proudem fotonů, dopadá na lopatky a je tmavou barvou pohlčován a bílou odrážen. Takovému mlýnku říkáme Crooksův (kruksův). Profesor Kahuda s ním u nás dělal pokusy ještě za starého režimu, v r. 1976, ve své Psychoenergetické laboratoři v Praze.

Prof. Kahuda prokázal, že takovýto mlýnek lze zastavit pouhou myšlenkou, jestliže na něj soustředíme svou pozornost, a to i na velkou vzdálenost. Např. během své přednášky v Košicích uskutečnil takovýto pokus: ve sjednanou hodinu roztočil v přednáškovém sále mlýnek a čtvrt hodiny na to, podle předchozího ujednání, se na mlýnek začal soustředit ing. arch. J. K. Kořínek v Praze s tím, aby se mlýnek zastavil a po určitém počtu minut opět rozběhl. Dokázal rovněž, že se lopatky mlýnku zastavily v poloze svisle-vodorovné nebo šikmé. Pokus se plně vydařil.

Je to jeden z řady pokusů, kterými prof. Kahuda demonstroval vliv myšlenek na fyzikální procesy. Jsou-li tedy naše myšlenky schopny ovlivnit mlýnek, jaký pronikavý a přitom neviditelný vliv musí mít na naši psychiku a náš osud.

Telepatické přenosy

K takovému přenosu nepotřebujeme ani telepata. Zamilovaní lidé snadno i na velkou vzdálenost vycítují náladu, ve které se jejich milovaný nalézá, a jsou schopni zachytit některé jeho myšlenky nebo naopak mu svou vlastní myšlenku vědomě poslat.

Jak dlouhodobá nenávist způsobila smrt nenáviděného

Po válce jsem bydlil nějakou dobu u starých manželů u Liberce. Tehdy ještě neexistovala televize a tak jsme si někdy povídali. Dozvěděl jsem se, že hospodyně byla nemanželská, což v jejím mládí bylo velkou hanbou. Stalo se to tak, že její matka pracovala v hospodě jako myčka nádobí. Byla zcela chudá a neměla žádné příbuzné. Seznámila se s jedním mláďencem. Nějakou dobu spolu chodili a zase se rozešli. Po čase zjistila, že je těhotná. On si mezitím našel jiné děvče, jejíž otec byl obuvník. A protože sám byl rovněž zcela bez prostředků, měl tady naději, že se vyučí. Myčka nádobí neměla, komu by se svěřila a neměla zřejmě představu o tom, co se bude dít, až dostane dítě. Měsíce utíkaly a ona nepodnikala nic. Byla trochu při těle a tak těhotenství na ní nebylo téměř vidět.

Mladý pár měl pak v kostele ohlášky, že se hodlají vzít, pak druhé, pak třetí. Teprve pak se odhodlala zajít za farářem a říci, že čeká s tím mláďencem dítě. „To přicházíš dosti pozdě,“ řekl farář, „tady nezbyvá, než abys příští neděli přišla do kostela, a to zadem, a až já u oltáře budu naposled oznamovat sňatek a vyzývat, aby se přihlásil, kdo proti němu má námitky, abys přišla před oltář a řekla, jak to je.“

Můžete si představit, jaké to bylo pozdvižení, když byl kostel plný a svatba se musila odložit. Tehdy neexistovalo porodné a přídavky na děti a nemocenské nebo podpora v nezaměstnanosti. A tak farář začal vyjednávat s tím obuvníkem, jak by celou věc urovnali. Nakonec se rozhodli, že děvčeti dají jednorázově obnos, který by mu pomohl přes dobu porodu a šestinedělí a ještě něco nad to.

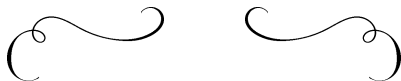
Výsledkem pak bylo, že děvče zase mylo nádobí, jen s tím rozdílem, že vedle stál kočárek s dítětem. I když měla ještě zlatáky v rezervě, její celková situace byla horší než předtím.

Reagovala na to tak, že toho mláďence nenáviděla a nenáviděla. Celou svou energii po dlouhou dobu vrhala do přání, aby se mu něco strašného stalo, aby uhořel, aby se usmažil. A on přitom o jejím stavu ani nevěděl. Pracoval nyní v továrně na uzeniny. Stalo se asi po půl roce, že byl v malé místnosti, kde se přikládalo do kotlů, kde byly teploměry a tlakoměry, kde se připouštěla voda a odpouštěla pára. Nesprávným způsobem otevřel ventil

s přehřátou parou. To by normálně nevadilo, mohl by jej opět zavřít. Ale on v té chvíli stál tak nešikovně, že proud páry ho porazil a on už nevstal.

Ve vedlejší místnosti slyšeli unikat prudce páru, ale když otevřeli dveře, pára se hrnula ven, nebylo nic vidět a tak nezbylo než čekat. Ten mládenec se v té páře skutečně usmažil.

Když mi to bytná dopověděla, řekl jsem, že její matka tedy toho mládence zabila. Se zděšením vykřikla: „Jak něco takového můžete říci! Vždyť ona u toho vůbec nebyla!“ Nechtěl jsem ji kazit náladu a tak jsem už nic neřekl.

ZÁKON KARMY

Myšlenka je energie nesená subatomárními částicemi, schopná splnit záměr, který je jejím obsahem, i na velkou vzdálenost. Ovlivnit jiného člověka nebo nějaký děj, zvláště je-li nesená silným citem jako láskou nebo nenávistí.

V tomto případě nenávist znovu a znovu vysílaná určitým směrem vytvořila postupně tak silné energetické pole okolo toho mládence, že zapůsobila na jeho podvědomí, aby v nesprávné chvíli udělal nesprávnou věc s tragickými následky.

Naše činy, city a myšlenky jsou naplněny energiemi, které jsme sami vytvořili a které jsou součástí našeho energetického pole. Toto pole tvoří naši auru neboli biopole a sahá až do vzdálenosti sedmi metrů od nás. Je fotografovatelné Kirliánovou fotografií. Síla tohoto pole je měřitelná.

Jestliže tyto energie vysíláme k nějakému jednotlivci nebo skupině osob, vytvoří mezi námi a cílem *energetické pole*. Jestliže tyto energie dosáhnou určité síly, oddělí se od nás a působí jako samostatná jednotka. Mohou posílit nebo oblažit, poškodit nebo ublížit. Když splnily svůj úkol, naše aura si je přitáhne zpět. Jsou její součástí. Je to stejný proces, jako když vystřelíme satelit, který v prostoru plní nějaký úkol. Pak mu dojdou baterie, pokračuje v letu a Země si jej pomalu opět přitáhne zpět.

Tak i energie, které jsme k někomu vyslali, se k nám vrátí a dopadnou na nás stejnou intenzitou a stejným způsobem, jak byly vyslány, a to na úrovni, na které k tomu došlo, tedy na fyzické, citové nebo myšlenkové nebo na všech třech současně. Pomohou nám nebo nás napadnou. Napadnou naše tělo nemocemi, úrazem, ovlivní vývoj lidského zárodku během těhotenství, způsobí, že se nám stane nehoda nebo nás potká osudová rána. Ovlivní naše zdraví, manželství, poměry, ve kterých žijeme.

Okolnost, že jde o vibrace pohybující se v prostoru a čase způsobí, že zpětný dopad energií, které jsme vyslali, je časově opožděn,

asi tak, jako když vychýlíme kyvadlo ze své polohy a ono potřebuje nějaký čas, aby se opět vrátilo. Tento interval může být několika-týdenní nebo několikasetletý. Zákon o zachování hmoty a energie platí zde stejně jako ve fyzickém světě. Ať již tedy konáme, cítíme nebo myslíme dobro nebo zlo, není třeba, aby nějaký Bůh nebo satan, pokud existují, nás sledoval a si to zapisoval, aby hledal pro nás odměnu nebo odplatu. Tento zákon pracuje automaticky, stejně jako se voda vypařuje z moře, vytváří oblaka, ta jsou zahnána větrem nad pevninu, spadnou ve formě deště a řekami se opět vrací zpět. Nic se nemůže ztratit.

Z toho všeho plyne, že vše, co se nám děje, jsme si sami kdy-si vytvořili. Nespravedlnost je něco, co z hlediska životů po sobě jdoucích neexistuje.

Tomuto zákonu říkáme *zákon karmy* neboli zákon odměny a odplaty, zákon zachování hmoty a energie na nefyzických úrovních nebo zákon odrazu nebo zákon bumerangový. Zaručuje naprostou spravedlnost v průběhu životů za sebou jdoucích.

Edgar Cayce

Hypnóza – nejčastější prostředek ke zjišťování karmických vztahů

Že tomu tak skutečně je, o tom existují tisíce důkazů.

Prvním, kdo tyto důkazy přinesl, byl americký léčitel Edgar Cayce (čti kejsí). Měl tu zvláštní schopnost, že dovedl uvést sám sebe do hypnotického spánku. Opustil své fyzické tělo a prohlédl si pacienta zevnitř a udělal diagnosu, kterou žádný lékař a žádný přístroj by nedokázal. A navrhl způsob léčby. Jeho rukama prošlo od r. 1901 do r. 1945, kdy zemřel, 14 000 pacientů. Jeho způsoby léčby zkoumá a používá až dosud výzkumný ústav a nemocnice, kde žil, ve Virginia Beach.

Teprve v r. 1923 zjistil, že v hypnotickém spánku je schopen nahlédnout rovněž do dávné minulosti pacienta a nalézt příčinu jeho potíží. Uvedme několik příkladů, co zjistil:

- Dívka má nevléčitelnou obezitu. V minulém životě byla sportovkyní, byla oblíbená, ale měla tu nehezkou vlastnost, že se donekonečna vysmívala tělnatým.
- Pacient byl homosexuálem v době, kdy se homosexualita v USA považovala za zřůdnost a byla trestná. V minulém životě byl žurnalistou, který se ve svých článcích dlouhou dobu vysmíval homosexuálům.

- Pacient má dlouhodobé krvácení nebo leukémii. V minulém životě byl vězeňským dozorcem, který bil vězně do krve.
- Pacient má nevléčitelné astma. V minulém životě jako plantážník sužoval otroky tak, že mohli sotva dýchat.
- Dítě se narodilo hluché v extrémní bídě. Cayce zjistil, že v minulém životě bylo šlechticem, který byl hluchý ke stížnostem svých poddaných, kteří žili v extrémní bídě.
- Chlapec jako nevidomý vystudoval vysokou školu. V minulém životě byl šejkem, který po vyhrané bitvě dával zajatce oslepit. Bylo to tam zvykem.
- Pacient ochrnl a je odkázán na invalidní vozík. V minulém životě se nezřízeně hnal za sexuálními požitky a tak donekonečna mrhal svou životní silou. Tato síla mu byla v tomto životě odejmuta.
- Někdo byl v minulém životě povýšený, jednal nadřazeně a blahosklonně. Díval se na lidi spatra. To mělo za následek, že v tomto životě se narodil velmi malý, takže druzí se na něj doslova dívají spatra. On je tím vydán těm pocitům méněcennosti, které v minulém životě vyvolával u druhých.

Edgar Cayce, když se probral z hypnózy, nevěděl nic o tom, co předtím říkal. Vše zachycovala jeho sekretářka těsnopisem. Tyto zápisky pak léta a dokonce desetiletí studovala řada lékařů a psychologů a někteří z nich je zpracovali pro veřejnost. Uvedené příklady jsou vzaty z knihy *MANY MANSIONS* (Mnoho sídel) od PhDr. Giny Cermiary, která vyšla v r. 1950 v New Yorku. Od té doby ale učinilo tyto otázky předmětem svého zkoumání několik universit a výzkumných ústavů. Autorů, kteří zveřejnili výsledky svého dlouhodobého studia, je několik desítek. Některé z nich naleznete vzadu v seznamu literatury.

Peter Richelieu

Vědomý spánek jako jeden z prostředků pro zjišťování karmických vztahů

Peter Richelieu přes své francouzsky znějící jméno je Angličan, který v druhé světové válce žil na Srí Lance. Jeho bratr, válečný pilot, zahynul v Bitvě o Británii. Tato smrt se Petra velmi dotkla, trápil se a začal se zabývat tím, co se vlastně děje po smrti.

V té době se seznámil s jogínem, který mu nabídl, že mu nejen vysvětlí, jak to vypadá mimo fyzický svět, ale že mu to i dokáže. A že mu umožní setkat se se svým bratrem.

Co se týče vysvětlování, týkalo se procesů při klinické smrti, kdy naše vědomí opustí fyzické tělo a přesune se do těla astrálního. Naše vědomí stoupá ke stropu místnosti, když jde např. o smrt na operačním stole, a prohlíží si okolí. Člověk vidí, slyší, má svou paměť, má svou povahu, je schopen uvažovat, rozhodovat se, jít, kam chce. Tyto okolnosti nebudeme podrobněji popisovat, dočtěte se o nich v knihách např. od Dr. R. Moodyho s názvem ŽIVOT PO ŽIVOTĚ a SVĚTLO PO ŽIVOTĚ, které u nás vyšly v nakladatelství Mladá Fronta. Jistě u nás vyjdou další knihy na toto téma od jiných slavných autorů.

Co se týče důkazů, dal mu jogín pilulku, kterou si měl vzít před spaním. Urychlila usnutí a prohloubila spánek. Naše astrální tělo během spánku ve většině případů zaujímá horizontální polohu asi metr a půl nad tělem fyzickým, může se ale také postavit a chodit po okolí. Existuje způsob, jak se v tomto stavu můžeme v astrálním těle probudit a při plném vědomí, zatímco fyzické tělo spí, si jít prohlédnout nějaké i velmi vzdálené místo nebo zajít za někým známým a zjistit, co dělá, jak se mu vede apod.

To opět není nic nového. V r. 1970 vyšly v New Yorku dvě knihy s názvem MODERN PSYCHICAL PHENOMENA (Moderní psychické úkazy) a THE PROJECTION OF THE ASTRAL BODY (Putování astrálního těla za spánku), které napsali H. Carrington a S. J. M. Muldoon. Tam se to vše do detailu popisuje s návodem, jak postupovat. Tyto knihy zatím nevyšly v češtině.

Petr tedy putoval s jogínem za spánku v oblastech mimo fyzický svět, navštívil i svého bratra a mohl se přesvědčit, jaké má následky, když někomu ublížíme nebo mu prokážeme službu. Napsal o tom knihu, která patří k nejlepším na toto téma. Český překlad vydalo nakladatelství Bollingenská věž v Brně r. 1992 pod názvem PUTOVÁNÍ DUŠE. Z této knihy uvedme alespoň tři odstavce, kde se popisuje působení zákona karmy.

- Někdo se narodil jako mrzák. V minulém životě způsobil velké utrpení jiné lidské bytosti nebo zvířeti. Možná, že v opilosti zbil dítě tak krutě, že mu způsobil tělesnou vadu, kterou pak lékaři nedokázali napravit. To bylo nepochybně příčinou, že se v dalším životě narodil tělesně postižen a byl tak donucen trpět stejným způsobem.

- Lidé se někdy narodí hluchoněmi, protože v předešlém životě měli hluchoněmé dítě, a místo toho, aby pro ně zajistili v rodině příznivé podmínky, dávali mu najevo své zklamání tím, že si na ubožáka vylévali zlost a tím mu připravili horší život, než bylo ve skutečnosti nutné. Skutečnost, že se jim takové dítě narodilo, ukazuje na nějaký jejich vážný prohřešek v minulosti a oni, místo aby svou laskavostí svou karmu vyrovnali a tím odčinili, si vytvořili další provinění do budoucna.
- Podobná karmická odplata se dostavuje při krutosti citové a psychické. Často se vyskytne vdova, která brání synovi, aby se oženil jen proto, že ho chce mít sobecky jen pro sebe. Přesvědčuje ho, že to bude nevhodné manželství, nebo že sama nevystačí s penězi na domácnost, nebo že je nemocná a neměl by ji opouštět. Její syn se z pocitu povinnosti sňatku vzdá a nesobecky zasvětil svůj život sobecké matce. Její sobectví si nemusí vždy uvědomovat, ale všechny ostatní bije do očí. Karmický důsledek je zcela spravedlivý: v budoucím životě se taková žena zamiluje, ale milovaná osoba zemře nebo padne ve válce dřív, než dojde ke sňatku. Za několik let se žena ze ztráty vzpamatuje a najde si jiného partnera. Zdánlivě není důvodu, proč by to tentokrát nemělo dopadnout dobře, ale osud opět zasáhne a jeden ze snoubenců nevyлéčitelně onemocní, takže manželství nepřichází v úvahu.

Poněvadž lidé neznají pravé důvody těchto událostí, soudí, že dotyčná osoba je hříčkou v rukách nemilosrdného Stvořitele. Ale není tomu tak. Člověk sám je příčinou svého utrpení, jinak trpět ani nemůže. A stejně tak svého štěstí.

KARMA JEDNORÁZOVÁ

Jak se zhrzená láska vymstila v příštím životě

Zhruba lze říci, že existují čtyři druhy karmy. Prvý z nich, karma jednorázová, vznikl jednorázovou událostí a vyústil v jeden následek. Jako příklad můžeme použít příhodu, kterou zaznamenala již řečená PhDr. Gina Cerminara, tentokrát ve své další knize THE WORLD WITHIN (Svět v nás), která vyšla v New Yorku 1957.

Šlo o osmnáctiletou studentku v městě Norfolk ve státě Virginia, která se zamilovala do devětatřicetiletého muže tak dalece, že s ním šla do hotelu. Ale to celé nedopadlo dobře. Ten muž vůči ní zlhostejněl a nechtěl se s ní už sejít. Řekl jí, aby si našla někoho mladšího.

Ta dívka se z jeho odmítnutí téměř zbláznila. Čtyři měsíce nevyšla z domu a zabývala se sebevraždou. Její matka i bratr hledali stále způsob, jak jí z toho pomoci. Mimo jiné se pokusili jí otrást tím, že zažalovali toho muže z porušení slibu manželství.

Bezvýchodnost situace je nakonec přiměla k tomu, že se obrátili na Cayceho, aby zjistil, co tomu předcházelo v minulosti, a zda by třeba on nenalezl řešení. Jeho odpověď nepopisovala přesně, čím si dívka zasloužila takové zklamání a bolest. Vyjádřil se však zcela jasně, že prožívá přesně to, co si zaslouží. Dokonce uvedl, že toto zklamání nebude v jejím životě jediným, prostě proto, že kdysi jako muž způsobila řadu podobných zklamání v životě jiných. To je prostě karma: jak zasijeme, tak sklízíme. Dříve vyvolávala smutek a zklamání v druhých a nyní se jí to vrací. Ona to může do určité míry zmírnit tím, že bude ohleduplná a laskavá, až se někdo zamiluje do ní a ona o něj nebude stát, když bude trpělivá a bude žádat o spravedlnost.

Agnes Pilchová

Jak vražda měla za následek smrt v koncentračním táboře v příštím životě

Agnes Pilchová se narodila v Ostravě a žila pak v jižním Polsku. Byla jasnovidná a léčila lidi na vesnici tím, že byla ve styku s nějakým zemřelým lékařem, který jí způsob léčby předával automatickým psaním. Napsala o tom knihu *JASNOVIDKA VZPOMÍNÁ*. Naše *Mezinárodní psychická revue* o ní v r. 1945 uveřejnila studii.

Pilchová věděla, že zemře násilnou smrtí. Byla totiž schopna se rozpomenout, co udělala v jednom ze svých minulých životů. Byla ženou polského šlechtice. Po kraji se potulovala banda zlodějů, kteří přepadávali a někdy i zabíjeli. Vedl je silný urostlý chlapík, neohrožený a sebevědomý.

Šlechtic byl nakonec nucen opatřit si dostatečně velký počet žoldnérů, kterým se podařilo bandu obklíčit a pochytat. Přišli před soud a jejich vůdce byl odsouzen k smrti. Šlechtična s ním ale sympatizovala pro jeho sebejistý způsob vystupování, pro jeho postavu a že v žádné chvíli nejevil strach. A tak se stalo, že noc před popravou mu pomohla k útěku.

Sjednali si druhý den schůzku hluboko v lese, kam mu přinesla jídlo a něco na sebe. Tam také mezi nimi k něčemu došlo. Zbojník pak usnul a ona nad ním uvažovala. Zjistila totiž, že představa, kterou si o něm udělala, byla nereálná, idealizovaná. Došla k názoru, že to je skutečně krutý a bezohledný člověk, násilnický, který sleduje jen své zájmy. A tak ho ve spánku probodla a odešla.

Neprobodla ho proto, aby kraj zbavila zločince. Probodla ho ze zcela soukromých důvodů. Teprve daleko později zjistila, že tento čin se jí musí karmicky vrátit. V Bibli, kniha Zjevení 13,10, se k tomu říká: „Kdo odvádí druhé do zajetí, půjde do zajetí. Kdo druhé zabíjí mečem, zahyne mečem.“

Agnes Pilchová zahynula v koncentračním táboře.

Gabriele Wittek

Kniha o karmě, která vznikla vnuknutím

V Německu, ve městě Würzburg, žije žena jménem Gabriele Wittek. Narodila se v r. 1933 a když dospěla, vdala se a měla jednu dceru. Měla řadu duchovních zkušeností a velmi toužila po Bohu, zvláště když jí zemřela matka. V r. 1975, když jí tedy bylo 42 let, uslyšela poprvé vnitřní hlas. Nejdříve myslela, že to jsou její vlastní myšlenky, i když jejich charakter byl jiný. Postupně tento hlas sílil a dával jí rady týkající se duchovní cesty. Byly to vlastně hlasy dva. Jeden z nich řekl, že je jejím ochranným andělem a učitelem a jmenuje se bratr Emanuel. Druhým byl Ježíš. Začali k ní promlouvat denně. Začala si jejich slova poznamenávat. A tak za poslední dvě desetiletí vzniklo asi 30 knih pojednávajících o duchovních otázkách. Největší z nich, *TO JE MÉ SLOVO*, je komentářem k Bibli. Hlas, který o sobě tvrdí, že je Ježíš, tam do detailu rozebírá, jakých chyb se dopustili učedníci při sepisování evangelií a jiných částí Bible, které chyby vznikly nesprávným opisováním a překládáním, které chyby tam byly zaneseny úmyslně, když křesťanští otcové na nátlak římských císařů vytvářeli křesťanskou věrouku.

Tato kniha má 1 100 stran a nehledě k ostatním knihám je nemyslitelné, že by tak rozsáhlé dílo mohlo vzniknout jedině díky sestře Gabriele samotné. Nehledě na neobyčejnou hloubku toho, co píše. Obraz křesťanství, který je tam podáván, neobsahuje žádná dogmata a pověry a absolutně harmonuje s vyššími jógami a jinými mystickými směry.

Tato kniha *TO JE MÉ SLOVO* (Das ist Mein Wort), vyšla ve Würzburgu v r. 1991 a byla mezitím přeložena do mnoha jazyků. Také do češtiny. Sestra Gabriela založila hnutí *Universální život*.

Jedna ze zmíněných knih, *DAS GESETZT VON URSACHE UND WIRKUNG* (Zákon příčiny a účinku, Würzburg 1990, vyšlo i v češtině), do detailu popisuje, jak karma vzniká. Píše se tam:

„Když se něčím proviníme, karmický dluh se nevytvří ihned. Nejdříve je zde karenční doba nebo také doba milosti. V této době má člověk velkou příležitost svůj skutek napravit. Ozve se jeho svědomí, ozve se zárodek Boha v něm, ozve se duch strážný, který člověka doprovází. A to vše může způsobit, že se člověk sám zhrozí toho, co udělal, a hledá způsob, jak to

napravit. Distančuje se od svého činu, který provedl pod tlakem okolností a svou neuváženou reakcí. Přízná tuto chybu sám před sebou, případně i před svým okolím. Pokusí se dosáhnout odpuštění od toho, komu ublížil. Hledá způsob, jak by způsobenou škodu napravit. Lituje toho, co udělal.

Lidé často nevidí rozdíl mezi vraždou a vraždou. Z karmického hlediska ale nejsou dvě vraždy, které by byly stejné a které by tedy vytvářely stejné následky. Nejdříve je zde úmysl, který se promítne do aury. Již zde se tvoří energie, které budou mít karmický dopad. Pak přijde vlastní čin. Na hlavu vraha nepadá jen pouhý fakt vraždy, ale i pocity člověka, kterého zabil, jeho strach, bolest, utrpení, hrůza. Ale nejen jeho. Rovněž členů jeho rodiny, které jeho smrt nějak zasáhne. Reakce širokého okolí se dostává do aury vraha...

Teprve tehdy, když provinilec zůstává zatvrzelý, klesá vina do jeho podvědomí a vytváří se karmický následek. Ke zpětnému dopadu takového činu může ale dojít po mnoha desetiletích a staletích. Náš pojem času je zde zavádějící. Předpokládá to, aby se v životě provinilce vytvořila situace, která by se původní situaci podobala.“

Sestra Gabriela podrobně popisuje průběh a následky jiných provinění, jako krádeží, zabíjení zvířat aj. Není jistě nutné říkat, že stejně i každý dobrý čin, dobrá vůle, ochota pomoci, ochota vyjít druhému vstříc, laskavost, trpělivost, tolerance atd. vytvářejí odpovídající dobré karmické důsledky.

Podle Bible (Matouš 25,40) Ježíš prý řekl: „Cokoli jste učinili nejmenšímu z bratří, Mně jste učinili.“ Z hlediska karmy by to mělo znít: „Cokoli jste učinili kterémukoli z bratří, sami sobě jste učinili.“

KARMA RODINNÁ

*Jak tragický konec mileneckého vztahu poznamenal
příští život obou*

Lidé, kteří spolu žili léta a desetiletí v úzkém svazku, jako zvláště v rodině, si udělali navzájem tolik dobrého a i zlého, že vyrovnat to lze opět jen v rodině. A tak nás nepřekvapí, že výzkumníci na tomto poli, počínaje Dr. Helenou Wambachovou a její knihou LIFE BEFORE LIFE (Život před životem, 1979), stále znovu zjišťují, že se v naprosté většině rodíme do rodin, kde nejméně jednoho jejího člena důvěrně známe tím, že jsme s ním v minulosti již mnohokrát žili, ať již ve vztahu manželském, nebo jako rodič a dítě nebo prarodič a vnouče nebo sourozenci nebo milenci nebo přátelé. Mluvíme pak o karmě rodinné.

Příklad jsem vzal z knihy PRAXIS DER REINKARNATIONSTHERAPIE (Praxe léčení s použitím vzpomínek na minulé životy), která vyšla ve Stuttgartu 1991. Její autorka jménem Ingrid Vallieres se ve Stuttgartu narodila v r. 1953. V sedmnácti letech odjela do Indie, aby se seznámila s indickými náboženstvími, ke kterým měla velmi úzký vnitřní vztah. Dva roky na to odjela do Japonska, kde studovala zen-buddhismus. Začala se tam zabývat léčením s použitím vzpomínek na minulé životy. Přitom se jí potvrdilo to, co věděla od dětství: že se člověk převtěluje a že v sobě nosí zážitky někdy velmi staré a přitom často otřesné, které ovlivňují to, jak se dneska cítí fyzicky i duševně. Ona měla v dětském věku mnoho vzpomínek na minulost a tak tyto vzpomínky použila k tomu, aby si sama na sobě ověřila, že vypořádání se svou vlastní minulostí ji dovede k velké vnitřní vyrovnanosti a harmonii.

Nato odjela do Spojených států, což je první země, kde se tohoto způsobu léčení začalo ve velkém rozsahu používat, a to dokonce již od šedesátých let. Strávila tam šest let, aby prošla různými školami a získala zkušenosti v léčení. Vrátila se do Stuttgartu a založila svou vlastní praxi. Její kniha, shrnující zkušenosti za posledních

dvacet let, způsobila takovou senzaci, že v roce vydání vyšla ve dvou dalších nákladech.

Paní Vallieres navštívil muž asi čtyřicetiletý kvůli problémům se svou ženou. Když prozkoumávali jeho minulost, ukázalo se, že byl ve středověku farářem. Měl tajný poměr s venkovskou dívkou, která po nějaké době otěhotněla. Byla to doba, kdy začínaly inkviziční procesy. Mezi lidem se rozmohla černá magie a ani vládce té země, ani církev, nemohli nalézt účinný prostředek proti tomu. Tak volili cestu zastrasování. Jestliže byl někdo obviněn z čarodějnictví, přišel před soud, který se ale důkazy příliš nezabýval a odsoudil ho. S čarodějnictvím se ovšem svezly i jiné věci, jako mimomanželské vztahy, rozumí se intimní povahy. Tehdejší uspořádání společnosti neumožňovalo vyplácet sociální dávky, nemocenskou, porodné, přídavky na děti apod. Matka s dítětem, která neměla muže, který by ji živil, byla pro tehdejší společnost neřešitelným problémem. A tak církev prohlásila mimomanželské vztahy za těžký hřích.

V této situaci žádal farář dívku, aby odjela do jiné části země, kde tyto procesy nebyly. Aby tam v klidu porodila, pak že problém vyřeší. Že by jí dal dostatek peněz a že by jí i dále pomáhal. Ale ona nechtěla. Nikdy se nedostala mimo oblast městečka, ve kterém žila, a zřejmě neměla odvalu se sama pustit do světa. Docházelo mezi nimi k hádkám. Situace se pak v okolí natolik vyostřila, že farář nenašel jiné východisko, než aby ji sám udal, že žije necudným životem. Inkviziční soud se příliš nezabýval vyšetřováním a odsoudil ji k smrti upálením.

Ti dva jsou v přítomnosti opět muž a žena. Jejich bývalá a současná láska je navzájem spojuje, podvědomá vzpomínka ženy na to, co se stalo, je odděluje. A tak se řadí k těm manželským párům, které nejsou schopny spolu žít ani se rozejít.

Kdykoli se muž opozdí, kdykoli se stane, že v nějaké maličkosťi je nespolehlivý, kdykoli nemůže něco splnit, co slíbil, pak mu jeho žena udělá strašnou scénu a hádá se s ním kvůli tomu několik dnů. Vždy znovu v ní propuká zuřivost a hluboká nenávisť a dává svému muži nejhorší nadávky, které zná. Muž se vůči jejím útokům cítí bezbranný a bezradný a pokouší se vždycky svou ženu nějak uchlácholit, což se mu ale nikdy nepovede. Známí mu radí, aby od své ženy odešel, ale něco v něm způsobuje, že nemůže. Podvědomý pocit viny ho u ní drží tak dlouho, až je jeho provinění odčiněno. A to trvá několik let. Pak se manželství rozpadá.

KARMA ZPŮSOBUJÍCÍ NEMOCI

Jak špatnými vlastnostmi trestáme sami sebe

Někteří lidé jednají někdy povýšeně, arogantně, se zlobou, s výsměchem apod. Ublížíjí tak v malé míře velkému počtu lidí. V tomto případě ničivá energie, kterou vytvořili, napadne v příštím životě jejich tělo a bude příčinou různých nemocí, jako zaživacích potíží, cukrovky, alergií, chudokrevnosti, vysychání míchy, budou mít vysoký tlak, srdeční vadu aj. Rovněž náš tělesný vzhled, zda jsme hezcí nebo nehezcí, velmi malí nebo příliš velcí atd., je způsobeno naším jednáním v minulosti. Někteří léčitelé tvrdí, že 85% nemocí má psychické pozadí, a stejné procento úrazů. Karma působí přes *čakra* a *čakra* ovlivňují žlázy s vnitřní sekrecí a naši psychiku. Onemocnění má vždy psychologickou souvislost s proviněním. Uvádíme přehled nejčastějších negativních a *destruktivních* povahových rysů.

Agresivita; apatie; arogance

Bezmyšlenkovité nebo *zlomyslné kladení otázek a námitek*; bezmyšlenkovitost; nezřízené bažení po čemkoli; beznaděj; bezohlednost; blahosklonnost

Černá magie

Dělání se důležitým; demoralizace; deprese; *destruktivní kritika*; domýšlivost; duchovní slepota; dychtivost po čemkoli

Egocentričnost

Fanatismus; farizejství; fintění; frustrace

Hádavost; holedbání se; honba za požitky, majetkem, uznáním, postavením, kariérou; *hrubost*

Chamtivost; chlípnost

Intrikářství

Ješitnost

Klevetění; komentování, kritizování a polemizování na běžícím pásu; kout pikle; *krutost; křivá přísaha; křivě svědectví*

Labilnost; lakota; lenost; lhostejnost; libovat si v něčem; lico-měrnost; lichocením; litostivost; litování sebe a jiných; lpění na čemkoli; *lstivost; lživost*

Malomyslnost; malověrnost; marnivost; marnotratnost; modlářství

Nadřazenost; nadutost; náladovost; namyšlenost; *násilnost; necitelnost*; nečestnost; nedočkavost; nedodržování slova; nekázeň; nelaskavost; nenasytnost; *nenávisť*; neomalenost; neposlušnost; nerespektování zájmů a citů druhých; nerozhodnost; neschopnost odpustit; zaujatá nesmiřitelnost; nesoustředěnost; nespravedlnost; netečnost; netrpělivost; neústupnost; nevděčnost; nevědomost; *nevraživost nebo nepřátelství* nebo i jen mírná nesympatie k jakékoli formě projeveného života; nezdvořilost; neznalost pravdy o životě; nihilismus

Obojakost; *obviňování*; zaujaté odporování; *odsuzování; oplácení*; oplzlost; *opovrhování*;

Paličatost; panikaření; *perverse*; pesimismus; pocity opuštěnosti, osamělosti, marnosti, viny, selhání, ublíženosti, ukřivdění, nespravedlnosti, nejistoty; podlízání; *podlost*; podplatitelnost; podrážděnost; *pohrdání*; pochyby; *pokořování někoho*; pokrytectví; polovičatost; *pomlouvání; pomstyčtivost*; poraženectví; *posměch*; potměšilost; pořouchlost; pověřčivost; povýšenost; požitkářství všeho druhu; *prchlivost; prohnanost*; prosazování sebe sama; prostopášnost; mít předsudky; předvádění se; přehlížení; přejídání se; přetvařování se; pýcha

Rozčilenost; rozháranost; rozhazovačnost; rozladěnost; rozmrzelo-
lost; roztěkanost; rozvrácenost; *rýpání*

Sadismus; samolibost; sebeláska; sebelitování; sebeobviňování;
sebeospravedlňování; sebebodceňování; sebebřeceňování; senza-
cechtivost; přehnaný nebo *perverzní sex*; silné ego; sklíčenost;
sklon k podvodům a krádežím; smutek; sobectví; stavění se
do popředí; *strach*; *surovost*; svévole

Škodolibost

Těkavost; touha po moci; trápení se; truchlení; tvrdohlavost

Ublíženost; ubližování druhým; umíněnost; upovídánost; uraže-
nost; *urážlivá shovívavost*; *urážlivé chování*; ustrašenost; uště-
pačnost; úzkoprsost; *úzkost*; úzkostlivost

Velikášství; *věrolomnost*; vměšování se do záležitostí druhých;
vyčítání jiným i sobě; vychloubačnost; vypočítavost; *výsměch*;
využívání nebo vykořisťování někoho; vzdorovitost

Zádumčivost; zahálčivost; zahlížení; zakládání si na čemkoli; za-
nevříť na někoho; zarputilost; *zatracování*; zatrpkllost; zatvrze-
lost; zaujatost; závist; zazlívání; zklamání; *zloba*; zlomit hůl
nad někým; *zlostnost*; znechucenost; zneužívání moci; *zoufalství*;
zuřivost; *zvrácenost*

Žádostivost světských radovánek; žárlivost

PŘIJĎTE A NABERTE VODY ŽIVOTA ZADARMO... (ZJEVENÍ 22, 17)

*Jak k sobě přitáhnout paprsek Ducha svatého
nezávisle na víře a náboženství*

Namítnete jistě, jakým způsobem se máte svých nedobrých vlastností zbavit, když některé jsou součástí vaší povahy, kterou jste si přinesli na svět, jiné ve vás byly vyvolány špatnou výchovou a ještě jiné jsou reakcí na negativní jevy ve vašem okolí.

Jistě to není věc jednoduchá, ale také neřešitelná. My jsme se nenarodili pro nic jiného, než abychom toto řešení našli. První podmínkou je, abyste si vůbec uvědomili, že takové vlastnosti máte. To jest sledovali sebe sama, jako by šlo o někoho jiného, sledovali to, co se děje ve vašem vědomí, sledovali, jak reagujete na vnější události, jaké jsou vaše povahové rysy, tendence, sklony. Jestliže nejste ochotni si sami před sebou přiznat, že děláte něco špatně, pokud sami před sebou hrajete divadlo, pak ztrácíte čas čtením těchto řádků.

Jestliže jste se tedy pokusili definovat, co neděláte dobře, pak by bylo vhodné představit si, jak by to mělo být správně. Možná, že ve svém okolí naleznete člověka, který alespoň v této jedné věci zaujímá postoj, který pociťujete jako správný. Pokuste se ho napodobit. Věřící si např. pomáhají otázkou: „Jak by v této situaci jednal Ježíš?“ Ale i nevěřící najdou svůj vzor. Velkou pomocí by bylo, kdybyste mohli mít alespoň jeden duchovní zážitek, zážitek, který by vám dokázal, že to, čemu lidé říkají Bůh, skutečně existuje, takže byste v něj nemusili jen věřit. To by vám dalo sílu postavit se stinným stránkám života, dalo by vám to jistotu, že život stojí za to, aby byl žit.

Takový důkaz byste mohli najít, kdybyste se např. pokusili o takovouto meditaci:

Až budete sami doma, v tichu a klidu, zavřete oči a představte si, že sedíte někde vysoko na úbočí hory a hledíte na krajinu

pod sebou. Jsou tam pole a lesy, vesnice a města, řeky, lidé, zvířata, ptáci. Pokuste se zahrnout to všechno svojí dobrotou, svou laskavostí. Pokuste se vyvolat v sobě alespoň slabý paprsek laskavosti, směřující k tomu všemu, aniž byste se ohlíželi, že tam v té krajině, sahající až k obzoru, jsou věci dobré a méně dobré, čisté a nečisté, lidé milí i nemilí. Když k tomu přistoupíte s dobrotou srdce, čistotou úmyslu, pocítíte po chvíli, že velká vlna laskavosti vás zavalí. Jako by se ten nepatrný paprsek vaší laskavosti od horizontu odrazil a mnohonásobně zesílený se k vám vrátil. Když to uděláte několikrát, zjistíte, že schopnost vyvolat v sobě laskavost k veškerenstvu ve vás vzroste. Vyzkoušejte si to.

Jednoho dne nebude obtížné místo laskavosti vysílat svou nic nežadající lásku. Čím lépe se vám to povede, tím větší odezvu to bude mít. Ale nebude to láska, jak ji zná většina lidí.

Bude to láska, která nic nechce. Neočekává žádnou odměnu. Neočekává dokonce ani žádnou odezvu. Je to láska, která se jen dává. Je to láska pro lásku samu. Jenom tato láska má tu vlastnost, že se k vám bude automaticky bezprostředně vracet.

Pak pochopíte, co mínil Ježíš slovy: „Milovat budeš bližního svého jako sebe samého“ (3. kniha Mojžíšova 19,18) nebo „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují“ (Matouš 5,44). Škoda jen, že jeho učedníci zaznamenali jeho učení příliš kuse, nedosti srozumitelně.

Když budete tento úkaz nějakou dobu pozorovat, dojdete k názoru, že tou nic nežadající láskou jste v sobě vytvořili paprsek energie o určitém kmitočtu, kterým jste se napojili na nějakou nekonečnou zásobárnu podobné energie, která prostupuje vesmírem. Po tomto kmitočtu, jako nějakým kabelem, vám tato energie přitéká.

Této energii někdo říká *Duše vesmíru* nebo *Nekonečná síla* nebo *Kristovské vědomí*. Někdo tomu říká *Duch svatý* nebo *Bůh*.

Vidíte z toho, že se na vás nechce zahrnout láskou někoho, kdo si to nezasluhuje, nýbrž se pouze vnitřně otevřít této lásce, která zřejmě prostupuje vesmírem, a stát se jejím průchodem. Tato Láska je zde stále na dosah. Jsme to ale my, kdo musíme udělat první krok. Nepotřebujete k tomu žádné náboženství a žádnou církev. Je to přírodní úkaz.

Duchovní láska tedy nesměřuje k žádnému jednotlivci, a když, tak k zárodku Boha v něm. Ne k jeho nižší lidské přirozenosti, která

může mít nedostatky. Ale v prvé řadě ke všemu stvořenému. Je neosobní, nemajetnická, nic nežádající, ničím projeveným nevyvolaná, k ničemu specifickému nesměřující. Apoštol Pavel to ve svém prvním listu Korintským (13,4) vyjádřil takto:

„Láska trpělivá jest, laskavá jest. Nezávidí, nevychloubá se a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivd. Neraduje se ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvává.“

Chápu, že je obtížné chtít na někom vyvinout v sobě duchovní lásku, když je to něco, s čím se v životě nikdy nesetkal. Nepocítil ji sám v sobě a bude to trvat nějakou dobu, než ji v sobě vyvine, i kdyby se dal správnou cestou. Nevycítil ji nikdy z nikoho, protože těch, kdo ji vyznačují, je mezi námi méně než šafránu. A lidí, kteří prošli klinickou smrtí a poznali ji setkáním s Bytostí světla, je rovněž velmi málo.

Přesto se pokusím tuto lásku znovu popsat v porovnání s láskou lidskou. *Lidská láska* je vzrušivá, až křečovitě upnutá k nějakému jednotlivci, plná žádostí, chtění, touhy, přání. Chce být milovanému nablízku, hovořit s ním, udělat něco pro něj (někdy ani to ne). Dotýkat se ho, obejmout ho. Tato láska „nám dává křídla a současně nás přibíjí na kříž“, jak vyjádřil Khalil Gibran, protože se stáváme na té osobě závislími. Odmítnutí znamená někdy životní katastrofu. Je-li opětována, během doby často přináší zklamání, protože zjistíme, že to, co jsme milovali, byla jen naše představa. Že ten člověk nemá vlastnosti, které jsme u něj automaticky předpokládali. Má-li dojít k dalšímu soužití, je ve většině případů nutno spokojit se s kompromisem. Ale i tehdy, kdy se oba partneři k sobě ideálně hodí, není problémům konec. Jejich vzájemná silná přitažlivost vede k nedorozuměním, k silným citovým výkyvům, vzrušivost vztahu oba vyčerpává. Ne nadarmo říká lidová moudrost: „Neberte si svou velkou lásku.“ Lepší je vztah klidný, naplněný důvěrou a úctou.

Duchovní láska naproti tomu není křečovitá. Naopak. Výchozí pozicí je meditace, uklidnění, dokonalé uvolnění fyzické i psychické. Zpomalení toku myšlenek až k jejich téměř zastavení. Nesměřuje k žádnému jednotlivci. Není vyvolána ničím specifickým. Směřuje ke všemu, co bylo stvořeno, a nic přitom nechce. Nevytváří žádné představy, není v tom žádná touha či žádostivost. Je to něco jako atom lásky hluboko v nás, který je němý. Který se navenek jen málo

projevuje. Jedině, když otevřeme oči a náš pohled padne na nějakou věc, rostlinu, zvíře nebo člověka, že je to pohled laskavý, vše chápající, vše promíjející. Ta laskavost je naprosto nezdůrazněná. Je to stav hlubokého spočinutí v sobě, osvěžující, posilující, takže může trvat stále. V tom stavu se ztotožňujeme se vším, nebo spíše s podstatou všeho. Zahrnujeme vše svou tichou láskou. Mizíme jako jedinec a stáváme se sami všeobjímající láskou.

Někteří lidé si myslí, že by se měli k lásce k bližnímu přimět. K lásce přece nedochází našim úsilím. Navíc láska, o které mluvil Ježíš, je jiná, než jak ji známe my. Není to něco, co v nás vzniká a k někomu proudí, ale co přijímáme z nekonečnosti vesmíru, co námi pouze prochází a plyne ke všemu v našem dohledu. Je to láska všeobjímající, kde jednotlivost nebo člověk není cílem, ale nepatrnou částí celku. My se máme této lásce jen otevřít, na ni se vyladit. Otevřeme se tím, že se vnitřně ztotožníme se vším, co bylo stvořeno, že sami sebe chápeme jako součást všehomíra a splyneme s přírodou živou i neživou. Ukazatelem tohoto ztotožnění je míra smyslu pro krásu přírody, ocenění západu slunce, půvabu květiny. To sotva může uspěchaný člověk. V tomto splynutí není žádné úsilí, chtění, očekávání. Je to, jako byste se všeho vzdali a odevzdali se do nekonečnosti vesmíru, ze kterého vycítujete blahodárnou uvolněnost a mír. To způsobí, že se vaše myšlenky v tichu téměř zastaví a cítíte se tak naplněni, že nic světského vás nemůže více uspokojit. Budete mít tendenci v tomto stavu setrvat co nejdéle.

Stačí jediná taková zkušenost, aby změnila váš život.

Zaplaví vás takovým způsobem, že se vše ostatní stane nepříliš významným. Otázka, zda máme mít tuto lásku i k někomu, kdo si ji nezasluhuje, odpadne. Proč bychom se zabývali nějakým nemoudrým člověkem tváří v tvář nekonečnosti? Budete-li přesto o něm uvažovat, bude vám ho snad trochu líto. Říká si o karmickou odplatu. Ale takovými úvahami se nebudete zabývat, protože budou narušením harmonie, která vás prostupuje. Setrváním v této harmonii dosáhnete u něj víc, než kdybyste se s ním začali přít.

DOBRÁ KARMA

Jak se zlo samo trestá a dobro samo odměňuje

Po takovém zážitku pocítíte silně, že negativní vlastnosti, z nichž některé jsem uvedl, mají vibraci velmi hrubou a disharmonickou. Že vás vnitřně rozvracejí. Automaticky pocítíte odpor se k nim vrátit.

Profesor Gates na universitě Washington provedl před mnoha léty tento pokus: Dal do ledničky několik skleněných trubiček, aby je podchládl. Přivedl člověka, který byl celkem zdravý a celkem dobré mysli. Dal mu fouknout do jedné z těch trubiček. Pára z jeho dechu se v trubičce kondenzovala a vytvořila malou kapku. On ji injekční jehlou vstříkl morčeti. Nestalo se vůbec nic. Pak v nemocnici vyhledal člověka, který byl zelený strachem z toho, že zemře. Není problémem takového člověka nalézt. Kondenzát z jeho dechu měl barvu mírně našedlou a malá kapka morče zabila. Pak vyhledal člověka, který byl bez sebe vztekem nebo nenávistí. Kondenzát z jeho dechu měl barvu mírně nahnědlou a jeho kapka rovněž morče zabila.

Z toho vidíme, že destruktivní city a postoje v nás vyvolávají jedy a ničí nás zřejmě více než toho, vůči komu byly vyslány. To nás jistě přiměje zamyslet se nad sebou. Pokusit se nalézt způsob, jak se těchto vlastností zbavit. Uvědomíme si např., že závistí nezískáme to, co druhému závidíme. Že žárlivostí si nikoho nenakloníme. Že strachem se nezbavíme toho, čeho se bojíme. Atd.

Pokusíme se tedy odvrátit od všeho negativního a rozvinout v sobě ty vlastnosti, které jsou pozitivní. Jsou to ty vlastnosti, které nás v budoucnu uchrání před věcmi, které jsme ve své duši již překonali. Příznivě ovlivní okolí, do kterého se narodíme, naše zdraví, manželství, poměry v rodině, v zaměstnání, ve státě, naši majetkovou situaci. Může se stát, že projdeme válkou, nemocí, i nějakou osobní pohromou. Ale projdeme

jí nezranění a bude nám ukázáno, jakou roli hrála tato událost v našem vývoji. Jaké vlastnosti to jsou? Zde jsou některé z nich:

Bezprostřednost, spontaneita; bratrství, pocit sounáležitosti se vším stvořeným

Čistá radost, jakou mají malé děti

Dobročinnost; dobrota srdce; duchovní láska; důvěra

Harmonie, rovnováha

Inspirace

Jemnost, ohleduplnost, láskyplnost; jistota o znovuzrokování, o spravedlnosti, o smyslu života

Kázeň, sebeovládání; krása vnitřní a vnější

Láska k pravdě, i ke všemu stvořenému; laskavost

Mír duše, mírnost ve všem

Naplnění; nedat se vydráždit a vyprovokovat; nezaujatost; nezištnost

Objektivnost; očištění vnitřní, čistota úmyslu, čistota mysli, vnitřní jas; odevzdání se do rukou Božích; odpovědnost; odříkání; odvaha změnit, co změnit lze, trpělivost snášet, co změnit nelze, moudrost rozeznat obojí; ochota vyjít druhému vstříc, ochota ke spolupráci v dobré věci, k pomoci, službě; opravdovost, vroucnost, optimismus; osvobození od negace, od hrubých vibrací nižších čaker, vnitřní svoboda; otevřenost, nezáludnost

Pevnost, stálost; poctivost, čestnost, dodržování slova a slibu; pokora před Stvořením; pokora, ochota přijmout radu nebo pomoc od bytostí vyšších i nižších; porozumění, pochopení druhého; poslušnost, schopnost se podřídit; pracovitost, výkonnost, prostota moudrého člověka; pružnost, přátelství, dobrý vztah k lidem

Sebedůvěra, sebeobětování, sebeovládání, shovívavost; schopnost komunikovat, schopnost odpouštět; schopnost pustit se do nové věci, udělat první krok, jít novou cestou, iniciativa; skromnost; snášenlivost, tolerance; soucítění, spravedlnost; sympatie

Úcta k Životu; umění rozjímat, meditovat, kontemplovat, modlit se, odříkávat mantra, postit se, vnímat meditativní hudbu, nábožné zpěvy, svaté texty; úsměvnost, uznalost, vděčnost, pochvala

Vědomí smyslu, účelu života; vegetariánství; věrnost; víra v dosažení zdraví, v zajištění obživy; vnitřní pohoda; vnitřní síla, být sám sebou, celistvost; výchova, vzdělání; vzdání se všech přání, touhy, cílů, chtění, bezžádostivost, stav bez přání

A v čem to spočívá, že tyto vlastnosti vytvářejí dobrou karmu? V tom, že jejich vibrace má méně než 14 Hz. A tím také přispívají k našemu zdraví.

KARMA VÝVOJOVÁ

Tak jako jsou na světě lidé, kteří dovedou zasáhnout do tvárnosti krajiny regulací řek, přehradami apod., tak existují mimo fyzický svět jiní, kteří dovedou zasáhnout do karmy jednotlivců a národů.

Když se vtělíme poprvé jako člověk, nemáme soucit, morální vědomí čili svědomí, moudrost. Jednáme pudově, podobně jako zvířata. Bojujeme o přežití a nevěnujeme pozornost tomu, zda přitom někomu ubližujeme. Ale dlouhodobým převtělováním můžeme mezi dvěma životy pozorovat, že určitý náš čin v minulosti způsobil, že se nám později dostalo odměny nebo odplaty. Může k tomu dojít i v tomtéž životě.

K tomu, aby se vyvinul soucit a svědomí, je třeba dlouhého převtělování. V jejich průběhu ubližujeme méně a méně. Lidé, kteří dneska žijí na naší planetě, se jako člověk poprvé nevtělili současně, ale v rozmezí několika set tisíc let. To způsobuje, že mezi námi žijí lidé s naprostým nedostatkem svědomí, kteří zabijí druhého kvůli několika bankovkám a vůbec nemají pocit, že by zde bylo něco v nepořádku. Jiní zdvihnou v parku na cestě plže a odnesou ho do křoví.

Je zde nějaká inteligence nebo nějaké nefyzické bytosti, které sledují jednotlivce a snaží se vytvořit situace, za kterých by ve svém vývoji postupoval. Ve většině případů vytváří tyto situace karma, kterou si sám v minulosti vytvořil. Většina lidí má nadělané dobré a špatné karmy na mnoho životů dopředu. Může se ale stát, že ve sledu událostí nenavazují jednotlivé části karmy na sebe tak, aby bylo dosaženo žádoucího účinku. A tak zde zasahuje karma, kterou si jednatel sám nevytvořil, tak zvaná *karma vývoje*. Vytvoří se situace, ze které by měl člověk vyvodit, že něco dělá špatně. Je mu to jaksi jen naznačeno. Něco jako napomenutí. Když na několik takových napomenutí nereaguje, zasáhne

karma tvrději. Uvedme si jeden příklad z již zmíněné knihy *Svět v nás*.

Jeden člověk přišel při nehodě o nohu. Jeho rodina se zajímala o to, zda tato nehoda měla karmické pozadí. Cayce ve spánku řekl, že toto zmrzačení bylo nutné v zájmu jeho duchovního růstu. Že nebylo způsobeno tím, co v minulosti dělal. My si tedy jen můžeme domyslet, že příčinou jeho úrazu bylo, že byl příliš sebestý, že měl nadměrné sebevědomí, přesvědčení, že jemu se nic nemůže stát, a že tento postoj v dané situaci hrál důležitou roli. A tak ho osud poučil.

DOBRÁ KARMA NEZNAMENÁ ŠTĚSTÍ, ŠPATNÁ NEZNAMENÁ NEŠTĚSTÍ

Člověk tedy vytváří energie fyzické, citové a myšlenkové, které vysílá směrem ven k jiným osobám nebo skupinám osob nebo i zvířatům, věcem, situacím. Může je i vysílat vůči sobě samému, když sám sebe nenávidí, má pocity viny nebo naopak je samolibý. Všechny tyto energie se mu vrací. Jednoho dne objeví zárodek Boha v sobě. Nastoupí duchovní cestu, na jejímž konci bude jeho mysl stále soustředěna na tento zárodek, ať již tomu bude říkat nirvána nebo Duch svatý, a pak přestane vysílat cokoli. Bude spočívat sám v sobě, což mu nebude bránit, aby současně žil uprostřed každodenního života. To odpovídá slovům Bible: „Buď tich a vez, že já jsem Bůh.“ (Žalmy 46,11)

Energie, které se mu zákonem karmy vrací, k němu tedy přicházejí zvnějšku. To může mít nejrůznější formu: může se narodit zdravý nebo jako mrzák, chytrý nebo hloupý, moudrý nebo pošetilý, do zoufalých poměrů nebo naopak, milujícím rodičům, kteří na něj mají dostatek času. Může vyrůstat v klidné době nebo za války nebo revoluce, může mít zaměstnání, které mu vyhovuje, může žebrať, zářit zdravím nebo přijít o nějakou část svého těla. Může žít uprostřed lidí, kteří si ho váží nebo kteří jím opovrhují. Může ztratit někoho, koho miloval, může vyhrát milion.

Mimo karmy si člověk na svět rovněž přináší svou *povahu*, své *postoje a reakce*. Životními zkušenostmi se povaha pomalu mění. Zvláště nemoci a rány osudu ho přimějí zamyslet se nad sebou. Člověk, který je šťasten a nemá problémy, se příliš neunavuje přemýšlením. Rovněž mezi životy má možnost znovu posuzovat, co v minulém životě udělal dobře nebo špatně, a dojít k závěru, že to a to by neměl nebo naopak měl. Tak pomalu spějeme k dokonalosti. Tento vývoj není přímočarý. Je vlnovitý nebo přesněji spirálovitý. Vývoj nikdy nejde zpět. Může se ale stát, že v jednom životě mu bude zakryta část jeho intelektu nebo duchovního dosažení, aby v určitém směru rychleji postoupil. Bude se to

dít zvláště tehdy, jestliže svých schopností zneužíval na úkor druhých.

Jednoho dne dosáhne dokonalosti a přestane se vtělovat, protože fyzický svět už nebude mít nic, co by mu nabídl. Stane se ohranou písničkou, která sem tam něco slíbí, ale nikdy nedodrží. Mladý čtenář nebude patrně s takovým názorem souhlasit. Starší lidé ale, a zvláště takoví, kteří měli možnost nahlédnout do svých minulých životů, porozumějí, co tím chci říci. Že náš projevený svět je jedním z očistců. Takoví lidé už o to nebudou stát, aby se zase vtělili. Vráti se ke svému Otci nebo do svého Domova, po kterém vždy toužili. Tento vývoj prý trvá půl miliónu let.

O našem *pocitu štěstí a neštěstí* nerozhodují vnější okolnosti, které na nás dopadají účinkem karmy, ale způsob, jak na ně reagujeme. V jedné a téže situaci se může stát, že určitý člověk si píská a jiný si zoufá. Žil jsem za války tři roky v Berlíně a zažil asi 350 náletů. V některých obdobích jsem viděl téměř denně, že tisíce lidí přišlo z práce a místo svého domova našlo hromadu ohořelých trosek. Jejich okamžitý majetek se v té chvíli zmenšil na to, co měli na sobě a co měli v kapsách. Někteří se jen usmáli a řekli: „Tak ať se teď stát o mne stará.“ Jiní ztrátou svého majetku zešileli. Byli odvezeni do psychiatrické léčebny, kde se je pokusili přivést k rozumu nějakou tou fackou a studenou sprchou. Když se jim to nepovedlo, dávali jim kyanovodík, protože příliv dalších postižených se nedal jinak zvládnout.

Proč skončili někteří lidé tak špatně? Byli to zřejmě lidé, kteří mimo materiálního světa nic neznali. Možná, že dokonce prohlašovali, že nevěří ničemu, na co si nemohou sáhnout. Pokládali to za velmi chytré. Nedomyšlili, že až budou fyzický svět opouštět, že pak nebude nic, na co by si sáhnout mohli. Takže není divu, že tito lidé umírají v zoufalství a beznaději. I jejich existence mezi dvěma životy musí být tím silně ovlivněna.

Jsou to zřejmě rovněž lidé, kteří nikdy o převtělování neslyšeli nebo se to nestalo jejich vnitřním přesvědčením. Kdyby převtělování pokládali za samozřejmé, jak je tomu ve většině východních zemí, pak by si jistě domyslili, že již mnohokrát byli kdysi majetní a mocní a mnohokrát zemřeli ve velké bídě. Dívali by se na bohatství a chudobu jako na úseky jejich poutě života. Nepřikládali by bohatství takový význam. Ztráta by je nevyvedla z rovnováhy. Neměli by k majetku taková pouta, nebo k místu, kde žijí, ke svému postavení ve společnosti, ke svému národu, ke svému fyzickému tělu. Na konci tohoto vývoje je člověk, který ne více než s povzdechem je

schopen fyzický svět opustit a ne více než s povzdechem se do něj opět vrátit.

Z toho všeho je snad dosti zřejmé, že o kvalitě našeho života nerozhoduje karma, ale *způsob, jak na životní situace reagujeme*. Pokud si někdo pod dobrou karmou představuje, že bude mít např. materiální dostatek a bude zdravý, pak to příliš dobrá karma není. Patrně ho to svede, že bude mít k majetku silné pouto a to je předzvěstí jeho budoucího neštěstí. Patrně ho to svede, aby si o sobě příliš myslel a byl sebejistý, bez stopy pokory.

Pokud si v tomto vtělení někdo „hovi“, pak nepostupuje. Ale i taková období jsou nutná, aby si člověk odpočal a nabyl nových sil do dalších zápasů. Některé směry tvrdí, že po šesti životech krušných přichází jeden, kdy nám bude osud všestranně nakloněn. Získáme znovu optimismus a chuť do života. A jakmile nastoupíme duchovní cestu, bude nám ukázáno, že všechno obtížné a těžké zde bylo jen proto, abychom pochopili, proč zde žijeme.

Lidé někdy říkají, že kdyby Bůh existoval, nedopustil by tolik utrpení, co ho na světě je. Denní množství utrpení na Zemi je přesně tak velké, jako množství nejrůznějších druhů ubližování a nepravostí, kterých se lidé dopouštějí.

Lidé si stěžují, že musí zápasit s překážkami a se zlem, které na ně různou formou dopadá. Kdyby nedopadalo, neuvědomili by si zlo v sobě samých. Až je odstraní, přestane dopadat. Kdyby nebylo zlo ve formě nemocí a úrazů, nebyli by lékaři, lékařská věda, nemocnice, léky, zdravotní pojištění. Kdyby nebylo zla ve formě násilí, nebyly by zákony, policie, soudy, vězení. Kdyby nebylo zlo ve formě záplav, nebyly by hráze, údolní přehrady, hlásná služba, atd. Kdyby nebylo zlo, nebylo by vůbec nic.

Na konci svého vývoje řeknete, že svět je správně tak, jak je. Samozřejmě, že ze začátku se budete snažit svět zlepšit, ale nakonec zjistíte, že to všechno se děje jen proto, aby bylo něčeho dosaženo ve vás samých. Smíření se světem a se sebou z něj jednoho dne definitivně odejdete a ani se neohlédnete. Nádhera toho, co vás čeká, se nedá popsat.

Lidé si někdy stěžují na špatnou karmu a ptají se, jak se jí zbavit. Máte-li špatnou karmu, je to proto, že jste v minulosti dělali něco špatně. Je zde velká pravděpodobnost, že to děláte špatně i nyní.

V první řadě je třeba definovat, co vám vadí. Ublíží vám někdo? Máte málo peněz? Jste nemocní? Pak je to zřejmě proto, že jste v minulosti někomu ubližovali podobným způsobem. Měli byste do detailu prozkoumat, zda tendenci ubližovat stále ještě v sobě nemáte. Možná, že nikomu neubližujete jenom proto, že jste v situaci,

kdy to nejde. Kdybyste dostali moc, jak by to asi dopadlo? Zamyslete se nad tím. Nejde jen o ubližování lidem, ale i zvířatům. Určitou roli zde hraje i požívání masa.

Máte málo peněz? Neokradli jste někoho? Nemáte tendenci k podvodům nebo ke lži, když z toho něco máte? Nemáte sklon myslet jen na sebe a neohlížet se, zda vaše jednání nepoškozuje někoho jiného?

Jste nemocní? Dbáte zdraví druhých? Neubližujete druhým slovně, nedostatkem laskavosti? Není vaše laskavost jenom hraná? Neničíte své zdraví kouřením, alkoholem nebo jinak?

Trpíte tím, že je válka nebo revoluce? Mnoho lidí říká, že jsou proti válce a násilí. Přitom třeba někoho nenávidí, nebo jiný národ, jinou rasu, jinou společenskou vrstvu. Poznáte je podle toho, že tón, kterým hovoří, je nelaskavý. Pokud máte nenávisť nebo jen mírnou nesympatii vůči jakékoli formě projeveného Života, pak se na válkách, revolucích a násilí podílíte, i kdybyste se jich fyzicky nezúčastnili. Nedivte se pak, že to dopadá i na vaši hlavu.

Špatná karma na vás bude dopadat, dokud se nezměníte. Dokud se nezměníte, budete si špatnou karmu vytvářet i do budoucna. Jakmile vás špatná karma přinutí, abyste vypátrali, co děláte špatně a abyste se této špatné vlastnosti zbavili, přestane na vás dopadat. Špatná karma je tedy z hlediska vašeho vývoje daleko lepší, než dobrá karma. Nakonec ke svému překvapení zjistíte, že vše, s čím se v životě setkáváme, je dobré. Ovšem, že je. Vždyť to všechno stvořil Bůh.

Jsmo trestáni tím, čím jsme v minulosti zhřešili. Svůj osud pocítujeme jako zlý ani ne tak pro něj samý, ale proto, že se s ním neumíme vyrovnat.

*„Bože, dej mi odvahu změnit,
co změnit lze,
dej mi trpělivost snášet,
co změnit nelze,
a dej mi moudrost rozeznat obojí.“*

KARMA DOBÍHAJÍCÍ A SYMBOLICKÁ

Zřečeného by mohlo vyplývat, že z karmy není úniku. Ale není tomu zcela tak.

Jestliže např. někdo zabije deset lidí, zdá se, že to nemusí automaticky znamenat, že bude v budoucnosti desetkrát zabit. Jistěže bude zabit několikrát, ale může se stát, že v intervalech mezi životy, kdy má možnost vidět daleko dozadu a i trochu dopředu, pozná, že ubližováním druhým ubližuje i sobě, a postupně se v něm vyvine soucit a svědomí. Toto svědomí v něm život od života sílí a on jednoho dne dosáhne stavu, kdy zabíjet ze své vůle přestane. Začne se vyhýbat ubližování druhým tak, jako se vyhýbáme fyzickému zranění. Pocit viny v jeho podvědomí tak zeslábne, že k sobě už nepřitahuje situace, ve kterých by byl zabit.

To je stav, pro který platí tato slova Bible: „Nehřeš více a hříchy tvoje ti budou odpuštěny.“ (Ezechiel 18,21 a dále a 33)

To neznamená, že nám budou najednou odpuštěny všechny hříchy, protože není možné, abychom se obratem ruky přestali dopouštět všech druhů hříchů. Něco takového je možné jen během stovek vtělení. To znamená, že pokud upustíme od určitého druhu hříchu, zde tedy od vražd, pak nám budou minulé vraždy odpuštěny. Když se držíme křesťanských pojmů, hovoříme o „odpuštění“. Používáme-li pojmy z mystiky a vyšších jóg, hovoříme o podvědomém pocitu viny a jeho účincích. V praxi je to totéž.

Může se naopak stát, že člověk, který naprosto nejeví sklony k násilnostem a dbá pocitů druhých, je zavražděn. Pak je to tak zvaná *dobíhající karma*. On už se zabíjení absolutně vyhýbá, ale v jeho karmě je ještě zbytek, který nebyl vyrovnán ani odpuštěn. Je to asi tak, jako když u auta vypneme motor a kola se ještě chvíli otáčejí.

V přítomné době se ještě vyskytuje tzv. *karma symbolická*, anglicky „token karma“. Někdo je duchovně dosti pokročilý. Má nevyrovnanou karmu např. v tom smyslu, že dvacet let žil kdysi

v manželství a své ženě ubližoval. V tomto životě žije s ní opět a ona ubližuje jemu. Tato situace mu znemožňuje, aby duchovně pracoval ve prospěch druhých, např. proto, že jeho žena se k takové činnosti staví naprosto odmítavě. Jelikož končí období Ryb a nastupuje období Vodnáře, kdy má dojít k velkým katastrofám, všechny duchovní síly lidstva působí k tomu, aby očekávané změny proběhly s minimem ztrát a maximem duchovního prospěchu. Z toho důvodu nějaké nefyzické bytosti vyrovnají za něj nebo odsunou na pozdější dobu část špatné karmy s tím výsledkem, že mužovo pouto k ženě, založené na podvědomém pocitu viny, pomine. Manželé se rozejdou a on je tak uvolněn pro duchovní práci.

Z téhož důvodu byly některým mystickým směrům prozrazeny způsoby, jak je možno svou špatnou karmu odreagovat, odbourat, rozpustit. Mezi ně patří i *rytmická mantra*, jejichž znalost byla až do prvních desetiletí tohoto století vyhrazena jen vysokým kněžím některých mystických škol. Vyučuje se jim v klášteře Summit University v městečku Corwin Springs ve státě Montana 59030, USA. V našem státě je vyučuje autor.

OTÁZKA VINY

Dnes je snad v každém městě možnost zapsat se do kursu jógy nebo se přidat k nějaké skupině, která učí meditaci. Smyslem meditace je zpomalit chod myšlenek až k jejich téměř zastavení. Dojít tak klidu a míru sám v sobě, což je velkým odpocínutím a osvěžením. Je to mír tak hluboký, že světský člověk jej nikdy nezažil.

Někdo dokonce dokáže úplně své myšlení zastavit. Většina lidí si myslí, že kdyby se jejich myšlení zastavilo, že by byli v bezvědomí nebo mrtví. Opak je pravdou. Naše pozornost je naprosto bdělá, mysl čirá, soustředěná. Je to osvobození od myšlenek, které po většinu času se zabývají, čím samy chtějí. Jsou tak nekonečným zdrojem neklidu. Mnoho lidí ani neví, že se dá myšlení ovládat.

Kdybychom ale dosáhli jen mechanického zastavení myšlení, dlouho bychom v tom stavu nemohli setrvat. Začali bychom se nudit a mysl by si hned nějaké téma k myšlení našla. Abychom dosáhli žádoucího stavu, měli bychom před meditací poslouchat rozjímavou hudbu, hledět na obraz, který v nás vyvolal hlubokou odezvu, přečíst si odstavec z bible nebo jiné inspirující knihy nebo se modlit, pokud to umíme. Cílem toho všeho je dosáhnout atmosféry svatosti, která nás zahrne nekonečnou útěchou a bude naprostým naplněním. V takové atmosféře je každá myšlenka nesmyslná a rušivá. V takovém stavu se dá setrvat velmi dlouho. Probouzí se v něm intuice a pochopení všeho, co jest. Předpokládá to ale mít alespoň jeden duchovní zážitek v životě. Tato fáze meditace se nazývá kontemplací.

Jestliže tedy přecházíme z meditace do kontemplace, cítíme, že svým vědomím pouštíme nejen sebe jako fyzickou jednotku, ale i jako oddělenou jednotku duchovní. Přece jsme to ale stále my a naše vědomí. Ponořujeme se do vibrací, které prostupují přírodou tak, že sahají až za obzor a patrně i naplňují vesmír. Je to naše Kristovské vědomí, vědomí našeho Nadjá, zárodek Boha v nás. Cítíme, že

v tomto stavu splýváme se vším, celým projeveným světem, ve kterém jsou obsaženy i všechny lidské bytosti bez ohledu na to, jak dobré nebo méně dobré jsou ve svém nižším lidství. Jsme na dosah stavu, kde mizí prostor a čas. Vidíme, že oddělenost člověka od člověka je jen zdánlivá a dočasná.

Z toho vyplývá, že láska či nenávisť vůči někomu vyslaná, je opuštěním této úrovně vše-bytí. Je ponořením do stavu oddělenosti, kde je rozdíl mezi já a ty.

Jestliže v tomto stavu vůči někomu vyšleme nějakou energii blahodárnou nebo ničivou, ať již na úrovni mentální čili myšlenkové (porozumění, lež, podvod), nebo citové (sympatie, nenávisť, zlost) nebo fyzické (služba, napadení fyzické nebo slovní), automaticky dopadne tato energie oklikou i na nás samé. Takové energie jsou Kristovskému vědomí svou podstatou cizí, svou vibrační příliš hrubé, svým zaměřením omylem, protože na světě neexistuje bytost, která by ve svém nitru nebyla součástí nás samých. Z toho vyplývá, že nemůžeme lidsky oblažít ani ublížit někomu, aniž bychom v konečných důsledcích neoblažili nebo neublížili sami sobě. Jen s tím rozdílem, že zde dochází k určitému časovému posunu asi tak, jako když vychýlíme kyvadlo a ono se pak vrátí do původní polohy. Časový posun je způsoben tím, že jde o nízké vibrace a energie, které se pohybují v prostoru a čase. Celý tento mechanismus nazýváme zákonem karmy. Tam, kde končí čas a prostor, končí karma.

Když procházíme stovkami životů, první známkou, že jsme si ve svém vědomí (nebo nadvědomí nebo podvědomí) uchovali vzpomínku na události, k nimž došlo účinkem karmy, je morální vědomí čili svědomí. Bez karmy bychom se nevyvíjeli. Štěstí a neštěstí nás učí přemýšlet, nutí nás uvědomit si sami sebe, naši povahu a reakce i reakce druhých. Učí nás soucitu a porozumění pro druhé. Každý krůček na této cestě je zachycen v našem podvědomí, naší povaze. Naše povaha, postoje a reakce tvoří spolu s duchovním dosažením naše „éterické tělo“. To obsahuje výsledky našich zkušeností za desítky a stovky tisíců let převtělování. Žádná maličkost není ztracena. Do nového vtělení si ale nepřinášíme vzpomínku na to, co se konkrétně stalo. Kdybychom se mohli rozpomenout jen na jedno jediné vtělení z minulosti, neunesli bychom to psychicky. Ochromilo by to naši odvalu i chuť žít, podlomilo naši vůli a stalo by se brzdou dalšího vývoje.

I kdyby naše povaha byla sebelepší, může se stát, že uděláme něco, čeho pak litujeme. Že někomu ublížíme. Jaké možnosti pak máme?

Křesťanští otcové, když z bible vyškrtali všechno, co se týkalo převtělování a karmy, musili dát věřícím nějakou náhradu. Jestliže mne karma nepřinutí něco odčinit, jestliže je jen jeden život a pak očistec, peklo nebo nebe, jak mohu napravit, když jsem se něčeho dopustil, když ten člověk např. není v dosahu, když se s ním nemohu dohodnout, i kdybych se o to pokusil, když je to něco, co se už napravit nedá. Křesťanství to vyřešilo tím, že prohlásilo Ježíše za spasitele, který svou smrtí na kříži vzal na sebe všechny naše hříchy, pokud v něj uvěříme a půjdeme v jeho slépějích.

Toto řešení je pro mnoho lidí velmi pohodlné. Prostě prohlásí, že v Něj věří. Otázka je, co si pod tím představují? „Věřit“ znamená zažít Krista sami v sobě, mít duchovní zážitek. Ale něco takového se neděje na objednávku. A jít v jeho stopách, t. j. nehřešit více? Nikdo se přece nemůže stát dokonalým obratem ruky. To je úkol na stovky vtělení. Ale většina lidí neuvažuje o tom do hloubky.

Církev dále nabídla lidem zpověď. Člověku se přece ulehčí, když se může někomu svěřit, kdo to nezneužije proti němu. A pak dostane „rozřešení“ tím, že se pomodlí 20× Otčenáš atd. Mnoho lidí si pak vsugeruje, že byli očištěni, a po nějaké době případně pokračuje ve svém hřešení. Totéž platí o odpustkách.

Přesto tvrzení, že Ježíš zemřel za naše hříchy, hraje spolu se zpovědí a odpustky důležitou roli v křesťanství. Je to protiváha tvrzení, že člověk je tvor hříšný. Že zásluhou dědičného hříchu byl hříšný dřív, než se narodil. Že se během svého života dopouští nekonečné řady hříchů. Že ho Bůh pozoruje a všechno si zapisuje. Je to úplný systém ztročení člověka od narození do smrti. Nejdrastičtější se to v minulosti projevovalo v otázkách milostných vztahů. Dřívější společenské zřízení nedovedlo zajistit matky a děti, které nemají otce, a proto prohlásilo početí mimo manželství, bez něj nebo před ním za těžký hřích. Přitom ale Bůh sám dal člověku do vínku touhu po životním partnerovi a věděl dávno před jeho narozením, že mu tím za určitých okolností neobyčejně zkomplikoval život a že se mu vždy nepodaří sladit svou potřebu intimního soužití s někým s názory společnosti, uprostřed které žije.

Příroda má své prostředky, jak člověka přinutit k určité míře sebeovládání. Od nepaměti to byly děti a nutnost se o ně starat. S vynálezem různých ochran se objevil AIDS. Vždy se vyskytovali otcové, kteří měli tendenci utéci před svou odpovědností. Odpovědností jak vůči matce, o kterou se někdo musí po nějakou dobu starat, a o dítě, o které se musí starat dosti dlouho. Pokud si nějaký otec myslí, že před tím uteče, neuteče daleko. V příštím životě

se narodí jako žena, která otěhotní za obdobné situace a přivede na svět dítě, aby v plné míře zakusil, jaké to je.

Kdyby Ježíš skutečně za nás smyl všechny hříchy a zákonem karmy by na nás nedopadlo nic z toho, „co jsme učinili nejmenšímu z bratří“, pak bychom se nikdy nenaučili soucitu, porozumění pro druhé, nevytvořilo by se vůbec naše svědomí, ohleduplnost. Celý smysl toho povídání o spasení a zpovědi je jen ten, že se lidé mohou zbavit *pocitu* viny, i když ne viny samé. Ale i to má svou cenu. Zaplatí za ni připoutáním k nějaké církvi a jejím dogmatům.

Co bychom tedy měli podniknout, když jsme někomu ublížili a tíží nás to? V první řadě si ujasnit, zda ta událost vznikla skutečně z našeho zlého úmyslu nebo nedbalosti. Lidé se někdy cítí vinnými za něco, za co nemohou. Mohou mít nevědomý komplex viny, který vznikl nějakými událostmi v jejich dětství nebo dospívání. Takový člověk by se měl zabývat psychoanalýzou nebo se poradit s nějakým psychologem a takového komplexu se zbavit. Nesmyslné sebeobviňování je negativním rysem povahy a značnou překážkou na duchovní cestě.

Jestliže jsme někoho poškodili bez úmyslu a nedbalosti, měli bychom se pokusit to druhému vysvětlit, třeba se formálně omluvit nebo ho i do určité míry odškodnit podle případu. Ale vnitřně odmítnout pocit viny nebo výčitky nebo znepokojení, když naše úmysly byly čisté. Taková událost naznačuje jednoznačně, že to byla karma toho člověka.

Jestliže je nějaké zavinění na naší straně, v první řadě si rozebrat, proč jsme to udělali. Ze zlosti? Říká se, že zlost je přání, které narazilo na překážku. Neměli bychom mít žádné přání tak úporné, aby z něho vzešla zlost. Z nenávisti? Nenávist často pramení ze strachu. Proč bych měl někoho nenávidět, kdybych z něj neměl strach? Rozebrat si ten strach. Čeho se bojíš, když jsi nesmrtelný. Když karma pracuje neomylně. Když žádný z nás neopustí tuto planetu, dokud poslední halěr nezaplatí. Ze závisti? Závistí přece nedosáhneme, co druhému závidíme. Atd. Prostě si rozebrat celou situaci a pokusit se zajistit do budoucna, aby se něco takového nestalo znovu. Jestliže mne nějaká událost poučí o pravdě, jestliže přijdu na to, jaký nesprávný postoj jsem zaujímal, pak celý tento můj „hřích“ bude mít pro celý můj další život neocenitelnou hodnotu a měl bych být rád, že k němu došlo i za cenu, že ten dluh budu musít jednou splatit.

Další krok je napravit, co se dá. Ne žádat hned Boha Otce, aby mi odpustil. Pokusit se odčinit prohřešek vůči tomu, koho jsem poškodil. Hledat možnost odčinění na té úrovni, na které vznikl,

t. j. fyzické, citové, mentální. Je-li možno usmířit se s tím člověkem, nahradit škodu nebo újmu. Náhrada penězi je to nejvíce bezcenné, co můžete udělat. Můžete se pokusit to napravit tím, že pro něj něco uděláte, třeba i bez jeho vědomí. To předpokládá, abyste se informovali, v jakých poměrech žije, jaké problémy má. Nemůžete druhému účinně pomoci, jestliže ho nepochopíte.

Přesto se ale může stát, že vás v tomto životě bude nenávidět dál. Ale až své tělo opustí a uvidí, kolik úsilí jste vynaložili, abyste svůj prohřešek napravili, nenávisť ho přejde. A tímto úsilím odčinité část špatné karmy, kterou jste si udělali.

Poslední případ je ten, kdy nemůžete v tomto světě napravit, co jste pokazili. Ten člověk není v dosahu. Pak ve svých modlitbách žádejte Boha nebo Ježíše nebo jinou bytost, ke které máte nejvnitřnější vztah, aby vám odpustil. Jestliže poškozený neúměrně reagoval zlostí aj., i za něj se modlete, protože tím i on si dělá špatnou karmu. Nemoďte se přímo k němu, protože tím byste ho k sobě poutali a znesnadňovali mu jeho pouť mimo fyzický svět. Jestliže vám Bůh odpustí alespoň z části, přejde toto odpuštění do Nadjá poškozeného a ucítíte to jako velké ulehčení. Jestliže váš konflikt s poškozeným je hluboký, což se děje zvláště v rodinných vztazích, modlete se i za sebe a za něj kdysi v minulosti, kdy jste oba nejednali správně, takže nyní došlo ke konfliktní situaci.

Jestliže jste se snažili svou vinu odčinit modlitbami, dojdete jednoho dne k pocitu, že jste učinili, co bylo možné. Pak celý případ uzavřete a zapomeňte na to. Pokud jste celou svou vinu neodčinili, napadne vás zbývající ničivá energie někdy v budoucnu, a dojde k tomu v situaci, která se bude velmi podobat té, za které jste se sami chyby dopustili. Smiřte se s tím a netrapte se nad tím. Trápením se a zbytečným, neužitečným setrváváním u této události vytváříte opět negativní energie, kterým budete musit v budoucnu čelit.

ZÁKON MILOSRDENSTVÍ

Chcete-li, aby vám bylo odpuštěno, musíte o to požádat a odpustit všem, kdo se provinili na vás.

Vždy ale existoval ještě jeden způsob, na který ukazují slova Bible: „Proste a bude vám dáno...“ (Matouš 7,7 a Lukáš 11,9). Míni se tím prosit Boha o odpuštění. Taková prosba může být účinná, jestliže prosíme s naprostou úctou k Němu, naprostou důvěrou a láskou k Němu. Jestliže prosíme z hloubi celé své bytosti, asi tak, jako kdybychom byli ve člunu na moři, který se potápí, a volali Boha o pomoc, protože jiná pomoc zde není. Můžeme volat nahlas nebo v duchu. Měli bychom si představovat, jak Bůh k nám z nebe vztahuje ruce a pomáhá nám. Je třeba, abychom se modlili nejen za sebe v přítomnosti, kdy jsme se dostali do situace, kterou nemůžeme zvládnout, ale i za sebe kdysi v minulosti, kdy jsme se musili něčeho dopustit, takže tato situace vůbec vznikla. A pokud jsme byli ke svému činu vyprovokováni nebo došlo k němu jako reakce na čin, kterým někdo ublížil nám, pak je třeba se modlit i za toho druhého. Je s námi karmicky spjat, svým činem si dělá špatnou karmu a předpokladem vzájemného usmíření je, aby bylo odpuštěno i jemu.

Uvedme zase alespoň jeden příklad. Je to vypravování, které nám zanechal psycholog Noel Langley, který studoval zápisky Edgara Cayceho a který je zveřejnil ve své knize EDGAR CAYCE ON REINCARNATION (Edgar Cayce o převtělování), která vyšla ve Virginia Beach 1967.

Ústřední postavou je mladý muž jménem Anthony Hollis. Už na vysoké škole se zamiloval do dívky, která si ale nakonec vzala jiného. Byl z toho velmi nešťasten, od začátku měl pocit, že patří k sobě. A tak se rozhodl vyhledat Edgara Cayceho. Ten mu řekl, že by měl být rád, že to tak dopadlo. Ta dívka byla v minulosti

dvakrát jeho ženou a dvakrát to nedopadlo dobře. Vždy se mu stala nevěrnou a rozvedli se. Žil s ní např. před Kristem v Egyptě a tam mu utekla dokonce s týměž přítelem, jako nyní. Cayce nevyprávěl mnoho detailů, ale z jeho náznaků vyplývalo, že jejich soužití vždy vedlo k násilnostem a končilo nějakou tragedií.

Hollis dlouho přemýšlel o tom, co se u Cayceho dozvěděl. Bylo mu jasné, že by bylo třeba jednou provždy skoncovat s tímto problémem. Ta dívka ho po staletí z nějakého důvodu přitahovala, ale bylo zřejmé, že on příliš nepřitahoval ji. Bylo tedy nutno se od ní odpoutat, ale bez hořkosti, bez nenávisti, bez pocitu ublíženosti, protože všechny tyto pocity by vytvořily nové pouto, které by je v budoucnu svedlo opět dohromady. A tak Hollis znovu a znovu si opakoval, že jí odpouští všechno, k čemu mezi nimi v minulosti došlo, že jí přeje, aby se svým mužem a dětmi žila dobře a šťastně. Oženil se a celá příhoda z vysoké školy upadla pomalu v zapomenutí. V r. 1944 byl povolán do aktivní vojenské služby a poslán na výcvik jako dopravní důstojník do Virginie.

Jednoho dne spolkl pecku ze švestky a ta se usadila v jeho jícnu tak pevně, že hrozilo zadušení. Musili ho odvést do nemocnice, aby mu ji vytáhli. Po čase na to zapomněl. Ale když byl posádkou v Anglii, těsně před vyložením do Francie opět mu při jídle uvízla v jícnu chrupavka z masa. Opět to bylo tak vážné, že mu ji musili vytáhnout v nemocnici. Okamžitě si uvědomil, že tyto dva případy dušení mají patrně nějakou spojitost, že by mohly být karmické. Chtěl se rozjet do Ameriky za Caycem, aby zjistil, jaké to má pozadí. Nemohl ale opustit svou jednotku a když se mu podobná nehoda stala potřetí za pobytu v Německu, byl Cayce již mrtev. Tentokrát se dusil kouskem kosti, který byl v dušeném mase.

Hollis si uvědomoval, že mu hrozí nějaké nebezpečí, že případy dušení se opakují a že jsou stále vážnější. Byl ale bezradný, jaké to může mít pozadí a co proti tomu podniknout.

Když se vrátil do Spojených států, obědval s přítelem v New Yorku, když se mu v hrdle vzpříčila kost z kuřete. Odvezli ho do nemocnice, kde se ho ujal nějaký nezkušený lékař, který ztratil spoustu času tím, že myslel, že to dušení má nějaké psychické příčiny a prováděl na něm baryovou zkoušku. Když ho konečně odváželi do operačního sálu, byl Hollis téměř v bezvědomí. Zatímco mu dávali kyslík a prováděli místní umrtvení, uviděl náhle před sebou neznámou tvář s neupravenými splývajícími špinavě žlutými vlasy. Ta tvář byla naplněna pomstou, hněvem. Jeho

vědomí jako by padalo hlouběji a hlouběji do jeho podvědomí, až se ocitlo v těle nějakého jiného člověka. V té chvíli zjistil, že ta tvář je jeho vlastní tvář kdysi v minulosti. Podle toho, co viděl kolem sebe, usuzoval, že se nalézá někde ve Skandinávii snad před deseti staletími. A před ním stála mladá dívka. Byl naplněn žalem a současně vztekem, vražedným vztekem. Věděl, že ta dívka je jeho žena a že mu byla nevěrná. Nic dalšího nepochopil.

V té chvíli, co se toto dělo, jeho blízký přítel, který v té době se zdržoval v San Francisku, viděl ve snu úplně stejnou šílenou tvář. Něco mu řeklo, že to souvisí s Hollisem. Viděl ho, jak je přikováán ke stěně ve vězeňské kobce. Bylo tam tak přikovááno ještě několik špinavých, rozcuchaných mužů v hadrech. Ten sen byl tak živý, že přítel Hollisovi telefonoval hned příští den ráno. Z jejich rozhovoru vyplynulo, že oba zřejmě viděli jednu a tutéž tvář.

Hollis začal podrobně pročítat zprávu, kterou dostal od Cayceho ohledně své minulosti. Nenašel tam nic, co by vysvětlovalo, kdo to byl ten člověk se špinavě žlutými vlasy, co se tehdy stalo. Bylo tam ale zdůrazněno, že měl výbušný charakter, který se mu někdy nepodařilo zvládnout. Cayce jako vždy s velkým taktem v hypnóze vypověděl, že si Hollis tímto způsobem vytvořil řadu karmických dluhů, které dosud nebyly vyrovnány. Cayceho zpráva velmi zdůrazňovala, že by Hollis měl opustit zásadu „oko za oko“, které se často držel. Že by se měl naučit odpouštět, že by se měl modlit za ty, kteří mu ublížili, a ne pomýšlet na odplatu a vztekat se.

Hollis tak stál před problémem, aby nyní, jako mladý člověk dvacátého století, se vypořádal s nenávisť, kterou nosil ve svém podvědomí zřejmě tisíc let vůči ženě norské národnosti z rodu Vikingů. Týden na to se mu zdál znovu onen děsivý sen. Jenom s tím rozdílem, že ta žena nyní vzala na sebe podobu děvčete, které mu dalo na vysoké škole košem. Zdálo se mu, jak ji s děsivou vytrvalostí škrtí. A na hranici mezi snem někoho, kdo se žádného zločinu nedopustil, a znovuprožitkem člověka před tisíci lety, který zřejmě svou ženu uškrtil, se začal v polovědomí usilovně modlit. Modlil se se vši oddaností a vši pokorou, které byl schopen. Modlil se k „Otci našemu ze vši síly své a ze vši mysli své“, s vírou v Boží dobrotu, aby mu dal sílu odpustit ženě, kterou škrtil, a aby i jí Bůh odpustil její cizoložství. Modlil se za sebe, že se nedokázal ovládnout a že ji za to uškrtil k smrti.

Každý, kdo se doslova domodlil zpátky k životu ze své smrtelné postele, potvrdí, že taková modlitba, do které vložíte všechno, po

určité chvíli vytvoří energii, která vás ochrání před nebezpečím, které vám hrozí.

Když se Hollis druhého dne ráno probudil, cítil, že s něho byla sňata velká tíha. Zavládl hluboký mír, který dříve nepoznal. Tato hluboká harmonie v něm zůstala několik dnů. Uvědomil si, že svými modlitbami patrně odčinil to, čeho se v minulosti dopustil. Aniž by si to byl kdy uvědomil, nosil ve svém podvědomí pocit viny, pro který pocítoval život jako neradostný, možná i nesmyslný. A pozastavil se nad tím, že zabít někoho ze žárlivosti nebo zabít někoho třeba kvůli penězům není z hlediska karmického totéž. Za smrt je karmicky opět smrt. Ale on nebyl za svůj zločin zabít. Opakovaně se dusil, jako kdyby mu Bůh chtěl naznačit, že existuje cesta, jak karmické odplatě předejít.

Ovšem stále zde neexistoval žádný důkaz o tom, že se skutečně svého karmického dluhu zbavil. Dluhu, který nosil tisíc let s sebou jako kámen uvázaný na krku. Až do chvíle, kdy v jeho bytě zazvonil telefon a ozvala se ta, která byla jeho obětí ve snu. Byla to jeho dávná láska z vysoké školy. Je tomu již dlouho, co se opět rozvedla a pak se znovu vdala. Ale i toto její druhé manželství se rozpadlo. Nyní byla poměrně bohatá a se svými dětmi jezdila křížem krážem po světě na luxusních lodích, ale zoufale nešťastná s pocitem, že její život je nenaplněn.

Z důvodů, které si nedovedla vysvětlit, začala náhle myslit na Hollise, když její loď přistála v New Yorku. Myslíla na něj s výčitkami svědomí pro způsob, jakým mu dala košem. A ve snaze to odčinit mu zavolala.

Řekla: „Doufám, že jste mi mezitím odpustil? Zachovala jsem se k vám tak hanebným způsobem.“ Hollis na to reagoval s hluboce citěnou vděčností, protože její slova mu přinesla ulehčení a osvobození z jeho nejistoty. To, že zavolala, zřejmě znamenalo, že i ona mu odpustila. A tak ji ujistil, že jí mezitím odpustil více než tisíckrát. Touto větou došlo k vyrovnání karmy jich obou, která je tížila více jak tisíc let.

Co by se bylo stalo, kdyby byl Hollis nenalezl cestu, jak svoji vinu odčinit? Dušení by se bylo opakovalo tak dlouho, až by se byl udusil. Ta síla, která ho pronásledovala a která ho chtěla zabít, byla kdysi vytvořena jím samým. Skutečnost, že ta dívka ho odmítla a že mu ušetřila komplikace s manželstvím a její novou nevěrou, kterou by byl opět trpěl, žádným způsobem ho nezbavila jeho karmického dluhu z minulosti. Můžeme se ptát, proč docházelo znovu a znovu k dušení a nikoli k úplnému udušení, když svou ženu zřejmě uškrtil. Proto, že i ona se

na tom podílela svou vinou, svou nevěrou. To byla polehčující okolnost.

Naštěstí ta staletí, kdy se potýkal s tímto problémem způsobila, že jeho vztah k té dívce se změnil. Mimoto Cayce mu vysvětlil pozadí jejich vzájemné tragédie a Hollis změnil svůj postoj tak dalece, že k ní necítil žádnou zášť a nepřál jí nic zlého. To vše pracovalo v jeho prospěch. V té chvíli, kdy z jeho srdce zmizela uražená pýcha a zuřivá ješitnost, zmizely všechny komplikace, které s tím souvisely, a on obstál ve zkoušce, kterou život před něj postavil.

JAK SI VYTVOŘIT NEJLEPŠÍ MOŽNÝ OSUD

Nechte skryté síly řešit problémy za vás.

Jelikož nyní víme, jak karmické síly vznikají a jak na nás zpětně dopadají, zeptá se jistě každý, jak to zařídit, abychom si do budoucna vytvořili osud co nejlepší.

Lidová moudrost praví: jestliže se dlouho potýkáš s nějakým problémem, který na tebe těžce dopadá a nejsi schopen jej vyřešit, najdi někoho, kdo je na tom ještě hůř a pokus se mu pomoci, aniž bys očekával odměnu nebo vděk.

Poslechněme si zkušenost, kterou udělal Američan Napoleon Hill, kterou vylíčil ve své knize GROW RICH WITH PEACE OF MIND (Jak zbohatnout s klidnou myslí).

Před několika desítkami let se dostal do velké životní krize. Pustil se do něčeho, co později označil jako dobrodružství, které nedopadlo dobře. Zruinovalo ho to nejen finančně, ale i psychicky. Úplně ho to položilo na lopatky. Nevěděl, kudy kam, nevěděl, co se sebou počít. Rozhodl se proto, že odjede hodně daleko a někde ve světě začne úplně znovu. Byl by potřeboval někoho, kdo by mu pomohl, když už ne jinak, tak aspoň aby ho duševně podpořil. Ale nikdo takový tady nebyl.

Na svém útěku se dostal až do města Atlanta ve státě Georgia. Shodou okolností tam měl dávného přítele. A tak ho navštívil. Jmenoval se Mark Wooding. Ten si právě otevřel restauraci. Zařízení restaurace a všechny úpravy s tím spojené pohltily spoustu peněz a Mark, jak je v Americe zvykem, si na to vypůjčil pěknou sumu peněz. Ale propočítal si, že by byl schopen své dluhy velmi rychle splatit.

Restaurace ležela v obchodní čtvrti Atlanty a tak v poledne nebylo o hosty nouze. To ovšem moc nevynášelo. Američané neobědvají jako my, sní spíše jen něco jako větší svačinu, kterou

si často nechají donést v úhledných krabičkách na pracoviště. Málokdo do restaurace zajde. Američané, kteří přijíždějí do naší země za obchodem, jsou často překvapeni, když jejich čeští obchodní partneři v poledne práci přeruší a jdou se naobědvat. V Americe, když je důležité obchodní jednání, jedná se tak dlouho, až je práce skončena, i když se pak obědvá třeba až v pět hodin.

A tak Mark skládal svou velkou naději na večere, protože u Američanů je večere hlavním jídlem, kdy se rádi pořádně nasytí a rádi za dobré jídlo dobře zaplatí. Ale právě v tomto bodě se Mark strašně přepočítal. Večer zela jeho restaurace prázdnotou.

Bylo to tím, že většina okolních podniků a továren končila odpoledne svou práci a lidé se rozjeli do svých domovů. Ulice tak byly večer zcela vytlidněny. V obchodní čtvrti bydlí málo lidí, bydlení je tam příliš drahé a tak se všichni rozjedou do lacinějších předměstí. Jídlo k večeři, které Mark první den navařil, zůstalo neprodáno, protože čtvrť byla klidná a tichá jako hřbitov. Jeho výpočty, že tak a tak rychle splatí své dluhy, se tím zhroutily. I on sám byl blízek nervovému zhroucení, protože stál před krachem.

V této tíživé době se objevil Napoleon Hill, který byl na útěku sám před sebou. Zoufalý z vlastní situace, ve které se ocitl, a která podle jeho mínění byla neřešitelná. Poslouchal Markovo vypravování a ptal se sám sebe, kdo je na tom hůře: on nebo Mark?

A tu si vzpomněl na radu, kterou kdesi slyšel: nejsi-li schopen pomoci sám sobě, pokus se pomoci někomu, kdo je na tom ještě hůře. A něco v něm způsobilo, že se této myšlenky hned chytil.

Jak Markovi pomoci? Sál byl nádherný, zařízený skoro luxusně. Za rohem byla stanice metra a hned vedle rozsáhlé parkoviště. Jídlo bylo výborné. Ale jak sem dostat hosty?

A tu ho napadlo, že by se mohl pokusit pořádat v tomto sále přednášky, které pořádal dříve v jiných městech a které měly úspěch. Týkaly se způsobu, jak být úspěšným v podnikání, jak správně jednat s lidmi, jak se stavět k životním problémům, aby přestaly být problémem. Mohl by spojit celou řadu témat tak, aby z toho vznikl kurs. Napadlo ho, aby tyto kursy pořádal zdarma a že by se jich mohl zúčastnit každý, kdo by přišel na večeři a pak zůstal na přednášku.

Hovořil o tom s Markem, který byl ochoten chytit se čehokoli. A tak nakonec dali do novin inzerát, že se tento kurs bude konat, a dali si rovněž vytisknout letáky, které rozeslali všem podnikům

v okolí. Hned první večer musili odřeknout více lidem, než se jich do sálu vešlo. A ani v příštích dnech se nikdy nestalo, že by sál stačil. Jídelna byla stále nabitá a večěře se stala hlavním zdrojem příjmu Marka, který tak mohl bez potíží začít splácet svoje dluhy. Pohroma byla zažehnána.

Hill v jiných městech vybíral vstupné. Ale zde od toho upustil. V prvé řadě viděl, že je nutno pomoci přáteli. A pak, byl ve zcela jiné části Spojených států, kde nikdy předtím nežil. A věděl, že zvyky a názory lidí mezi východem a západem, mezi severem a jihem se velmi liší. Mohlo se snadno stát, že způsob, jak svou životní filosofii vysvětloval, se zde setká s nepochopením.

Ale byl zde ještě jeden důvod, proč na tom nechtěl vydělávat. A ten byl daleko závažnější. Cítil, že jeho deprese pominula a že se cítí najednou velmi dobře. Nevěděl, proč.

Pokusme se porozumět tomuto jevu. Jistě se vám v životě stalo, že jste měli za sebou několik úspěchů nebo naopak, několik neúspěchů. Jestliže se nám směla lepší na paty, jestliže se nám nic nedaří, pak polevujeme ve svém elánu. Jsme méně a méně podnikaví. Porážka za porážkou nás tlačí k zemi, ztrácíme naději, dostavují se deprese a my spějeme k úplné pasivitě.

Naopak, máme-li znovu a znovu úspěch, podněcuje to naši aktivitu, naši nápaditost, chuť do práce, optimismus. Jako bychom seděli v plachetnici a vítr nás hnál stále správným směrem.

Můžeme tedy krátce říci: každý úspěch naši vůli posiluje, každý neúspěch ji oslabuje.

Napoleon Hill řadou velkých porážek se dostal do úplné pasivity, beznaděje. Neměl už sílu ani odvahu něco nového začít. Nevěděl ani, co udělat sám se sebou, aby se z toho stavu dostal. Jediné, co dokázal, bylo utéci z města, ve kterém žil, aby na všechno zapomněl.

Tím, že pomáhal přáteli, najel na úplně novou kolej. Jako by před ním ležel list nepopsaného papíru a on mohl znovu začít. Pomáháním druhému zcela zapomněl sám na sebe a to bylo velkým ulehčením. Byl naplněn dobrou vůlí a přejícným vztahem a to ho naplnilo harmonií a pohodou. Tento postoj uvedl do pohybu síly, které mu přinesly daleko větší výhody než několik dolarů. Nyní, po desítkách let, když se podívá do minulosti, musí zjistit, že jeho nesobecký postoj vyvolal rozhodující obrat v jeho životě. Odměn, kterých se mu dostalo, bylo tolik, že se to ani nedá spočítat.

Hillovy přednášky o filosofii úspěchu přilákaly do jídelny nejruznější lidi. Mezi nimi byl i ředitel blízkého podniku. Po přednášce se přišel Hillovi představit a svěřil se, že se již dříve zúčastnil jeho přednášek v jiném městě a že byl jeho pravidelným posluchačem několik let.

Řekl: „Mám přítele, který je rektorem na universitě a současně majitelem dosti velké tiskárny. Jeho životní filosofie se velmi podobá tomu, co hlásáte vy. Měli byste se navzájem poznat. Napišete mu?“

Hill mu napsal ihned. Rektor obratem do Atlanty zajel a Hilla navštívil. Došlo mezi nimi k rozsáhlé dohodě, na základě které se měl Hill odstěhovat do jeho města a sepsat všechno to, co přednášel. Rektor se rozhodl, že to vydá.

A tak vznikla komická situace. Když Hill hledal nakladatele, nenalezl ho. Když se pokusil pomoci příteli, nakladatel se sám přihlásil. A tak 1. ledna 1941 začal Hill sepsávat svoji Vědu úspěšného života, které se dnes vyučuje na školách v Americe i v jiných zemích.

Řetěz šťastných náhod ale pokračoval. Mimo jiné se v té tiskárně setkal s dívkou, která se stala jeho ženou. V době, kdy tuto knihu psal, měli za sebou dvacet let šťastného manželství. To všechno dovedlo Hilla k přesvědčení, že ta lidová moudrost říká pravdu. Nějaké skryté síly pro něj pracovaly nejruznějším způsobem od doby, kdy se pokusil pomoci svému příteli.

Co je to za síly? Není těžké to vysvětlit. Vraťme se ještě jednou ke kapitole *Přijďte a naberte vody života zadarmo*. Ta nás měla naučit vyvolat v sobě laskavost a pak lásku ke všemu stvořenému. Jestliže tedy vysíláme svou lásku k lesům a polím, ptactvu a tvorům zemním a vodním, k lidem, které vůbec neznáme a kteří neznají nás, pak je pochopitelné, že nemůžeme očekávat, že by nám za to poděkovali, že by na to jakkoli reagovali. Oni to ani nevědí. A právě ten fakt, že dáváme svou lásku a nic přitom nechceme, způsobuje, že se nám tato láska vrací téměř ihned a s větší silou, než jsme ji vyslali.

Představme si tedy, že hledáme někoho, kdo je ve velmi zlé životní situaci, a že se mu pokoušíme pomoci. Je to člověk zcela cizí nebo ne úplně cizí, ale takový, se kterým jsme již dlouho nebyli ve styku. Nemůžeme vědět, zda se nám podaří jeho problém vyřešit. A i kdyby se nám to podařilo, nemůžeme vědět, zda ten člověk to uzná, zda to přijme. A i kdyby to přijal, nemůžeme vědět, zda nám poděkuje. Často se v takové situaci stává, že ten, komu jsme velmi pomohli,

se nám napříště vyhne, protože má pocit, že nám musí být vděčen. A to je mu nepřijemné.

My tedy pomáháme někomu bez jakékoli vyhlídky na odměnu. Každý se jistě zeptá, proč by to vůbec měl dělat? Odpověď zní: protože myšlenková energie námi vytvářená v tom případě dostává podobnou vibraci, jako láska vysílaná ke všemu stvořenému. I tato myšlenková energie jako by se od něčeho odrazila a vracela se pak k nám s tím, že sama řeší naše vlastní problémy, které se nám vědomě vyřešit nepodařilo.

Nevěříte, že to tak funguje? Vyzkoušejte si to. Až zjistíte, že něco na tom je, budete mít tendenci zaujímat postoj nic nežádající služby vůči svému okolí běžně. A službou nerozumíme jen pro někoho něco vykonat, ale všimnout si, že někdo je osamělý a věnovat mu chvíli přátelského rozhovoru. Že někdo má těžkosti, se kterými by se rád někomu svěřil. Nechat ho vymluvit a pokusit se najít řešení. Projevit mu sympatie. Být laskavý. Vyptat se ho na zdraví. Atd.

To je nejspolehlivější způsob, jak si vytvořit dobrou karmu nejen do budoucna, ale téměř na běžícím pásu od této chvíle. To ale neznamená, že byste musili vyhrát milión. Ale spíše, že se po duši i po těle budete cítit stále lépe a lépe. To rovněž neznamená, že by špatná karma z minulosti na nás nemohla dopadat.

Křesťanství nabádá své věřící, aby vykonali denně aspoň jeden dobrý skutek. Často si pod tím představují dát žebrákovi nějaký peníz. Bylo by správné zde říci, že z karmického hlediska malý peníz od člověka s desítkami tisíc příjmu měsíčně je bezvýznamný. Má ale velkou váhu, je-li od důchodkyně na životním minimu.

Dát peníze je z hlediska karmy to nejvíce bezcenné. Nepředstavuje žádnou námahu a um. Daleko hodnotnější je pochopit problémy druhého, zvažovat, jak to přijme, když se pokusíme podniknout to nebo ono. Zvažovat, jakým způsobem mu to říci, aby to přijal. Dát si pozor, abychom se sami nepředváděli, abychom se nedělali důležitými, když přijdeme na to správné řešení.

Někteří křesťané si poctivě dávají záležet, aby tedy denně aspoň jeden dobrý skutek udělali. Problém je v tom, zda ten skutek dělají kvůli někomu, kdo něco potřebuje, nebo kvůli sobě. A desetkrát denně si pak ten svůj skutek připomínají a kochají se myšlenkou, jak jsou dobří. Nárůst samolibosti potom daleko převyší to dobré, co učinili.

JAK SE OSVOBODIT OD ÚČINKŮ KARMY A NUTNOSTI PŘEVŤELOVAT SE

V první řadě je třeba přestat ubližovat čemukoli stvořenému jakýmkoli způsobem a napravit všechno, čeho jsme se v minulosti dopustili. Určitá část nám může být odpuštěna, jestliže dokážeme odpustit i my a pokud umíme požádat Boha o odpuštění.

Edgar Cayce o tom říká: „Jakmile jsme se naučili odpouštět svému bližnímu, není již třeba, aby špatná karma na nás dopadala.“ — Účelu bylo dosaženo. Dosáhli jsme právě toho bodu, pro nějž jsme se vůbec v lidském těle narodili. Vnitřně očištění jsme se stali průchodem Boží milosti, moudrosti a Boží lásky.

To ale ještě neznamená, že bychom byli též osvobozeni od nutnosti se stále převtělovat. Světský člověk, který mimo fyzického světa nic nezná, samozřejmě nebude stát o to se již nevtělovat. Kdo však měl alespoň jeden velký duchovní zážitek nebo zážitek po smrti, jak to popisují pacienti Dr. Moodyho a desítek dalších, ten ví, že projevový svět je jen jedním z očišťovačů. Ten bude po desetiletí toužit, aby se z těchto okovů osvobodil. Jednou se mu to povede a bude opouštět naši planetu a ani se neohlédne. Nádhera toho, co ho čeká, byla popsána již několika desítkami tisíc lidí, kteří prošli klinickou smrtí nebo byli v hypnóze nebo jiném podobném stavu vráceni do doby před vtělením.

Abychom se přestali vtělovat, k tomu je třeba, aby na nás přestala dopadat i karma dobrá, pokud vytváří pouta. Dr. Joel L. Whitton to ve své knize ŽIVOT MEZI ŽIVOTY vyjádřil takto:

„Pokud někdo touží po tom, aby na této zemi žil, pokud někdo touží po tom, aby zde na zemi konal nějakou práci nebo třeba i poslání, pokud někdo touží, aby v tomto životě něco vlastnil, pak automaticky se bude znovu zrozovat ... Pokud je někdo dobrým a laskavým proto, aby se mu dostalo odměny, pak se sem bude musit znovu narodit, aby si pro tu odměnu došel.“

A tak se můžeme zeptat: jaký vnitřní postoj je ten, který nás dovede k osvobození od vtělování? Tento vnitřní postoj se dá přesně definovat: je to jediné nic nežádající, nemajetnická láska ke všemu stvořenému, která neočekává odměnu ani odezvu. Která jen dává. Je to tedy táž láska, která nás dovede k duchovnímu zážitku, jak je popsáno v kapitole *Přijďte a naberte vody života zadarmo*.

Abychom se přestali vtělovat, k tomu je dále třeba, abychom uvolnili svá pouta ke všemu fyzickému. To jest např. k majetku, ke svému postavení ve společnosti, k tomu, čeho jsme dosáhli ve fyzickém světě, k fyzickému tělu těch, které milujeme. Abychom se vzdali cílů, touhy, přání, chtění ve fyzickém světě.

Poslední podmínkou je splnit plán svého duchovního rozvoje. Jak je naznačeno v kapitole *Dobrá karma neznamená štěstí...*, běříme před každým vtělením na sebe nějaký úkol. Nejen odčinit určitou část špatné karmy, ale postoupit na své duchovní cestě. Odbourat poslední zbytky nepěkných povahových vlastností a dostat se blíže k té záři, která prostupuje vesmírem a které někdo říká nirvána, někdo Duch svatý, někdo Bůh.

V určitém stádiu tohoto vývoje nám prý bude při odchodu z fyzického světa nabídnuto ukončit cykly převtělování. Zůstat trvale mimo fyzický svět. Křesťané tomuto kroku říkají nanebevstoupení. Bylo by dobře být připraven na to, že takovou nabídku dostaneme. Neměla by nás překvapit. Velká část pacientů znovu oživených po klinické smrti vypravuje, že se mohli rozhodnout vrátit se do svého nemocného těla nebo zůstat. I zde budeme mít možnost volby.

Takovou nabídku byste neměli odmítnout. Jak již bylo řečeno, náš vývoj nejde přímočaře, ale spirálovitě. Mohlo by se stát, že na konci vašeho příštího života na tom budete v nějakém důležitém směru o něco hůře než nyní, a že tuto nabídku nedostanete. Že si na její opakování budete musit počkat dalších několik set let...

LITERATURA O KARMĚ

- [56] PhDr. Paul BRUNTON:
ESEJE O HLEDÁNÍ, IRIS RR, Frýdek-Místek 1992
- [57] PhDr. Gina CERMINARA:
MANY MANSIONS, New York 1950
- [58] PhDr. Gina CERMINARA:
THE WORLD WITHIN, New York 1957
- [59] Napoleon HILL:
GROW RICH WITH PEACE OF MIND, Fawcett Crest, New York
1990
- [60] Angelika HOEFER:
KARMA – DIE CHANCE DES LEBENS, Windpferd, Aitrang 1990
- [61] Christmas HUMPHREYS:
KARMA UND WIEDERGEURT, Zürich 1951
- [62] Noel LANGLEY:
EDGAR CAYCE ON REINCARNATION, Warner Books, New York 1967
- [63] PhDr. Frederick LENZ:
LIFETIMES, kapitola THE LAW OF CAUSE AND EFFECT, Fawcett
Crest, New York 1986
- [64] Peter MICHEL:
KARMA UND GNADE, Aquamarin Verlag, Grafing 1992
- [65] Jiří PALKA:
JAK BYLA PROKÁZÁNA EXISTENCE PŘEVTELOVÁNÍ, IRIS RR,
Frýdek-Místek 1994 (rozebráno)
- [66] Peter RICHELIEU:
PUTOVÁNÍ DUŠE, Bollingenská věž, Brno 1992
- [67] Ingrid VALLIERES:
PRAXIS DER REINKARNATIONSTHERAPIE, Verlag Stephanie
Naglschmid, Stuttgart 1991
- [68] Svámí VIVEKANANDA:
KARMA-YOGA UND BHAKTI-YOGA, Verlag Hermann Bauer, Freiburg
in Breisgsau 1990

- [69] PhDr. Joel L. WHITTON a Joe FISHER:
LIFE BETWEEN LIFE, Warner Books, New York 1986, a český
překlad ŽIVOT MEZI ŽIVOTY, Bollingenská věž, Brno 1992
- [70] Glenn WILLISTON a Judith JOHNSTONE:
DISCOVERING YOUR PAST LIVES, Wellingborough 1983, a český
překlad OBJEVTE SVÉ MINULÉ ŽIVOTY, Stratos, Praha 1992
- [71] Gabriele WITTEK:
DAS GESETZ VON URSACHE UND WIRKUNG, Verlag Universelles
Leben, Würzburg 1990
- [72] BIBLE, překlad vydala Ekumenická rada církví pro ČSR, Praha
1984
- [73] PhDr. Marta FOUČKOVÁ:
JSEM, nakl. Praha 1996
- [74] PhDr. Marta FOUČKOVÁ:
JÁ JSEM, nakl. Praha 1997
- [75] Pavla KAŠPARCOVÁ:
OSUD NEBO SVOBODNÁ VŮLE, Santal, Liberec 1997
- [76] Werner KOCH:
REINKARNACE, Votobia 1996
- [77] S. N. LAZAREV:
DIAGNOSTIKA KARMY, Slovart, Praha 1996
- [78] Peter MICHEL:
KARMA A MILOST, Aquamarin 1995
- [79] Gary ZUKAV:
SÍDLO DUŠE, Pragma 1997

*Případné dotazy zasílejte na adresu:
Rev. Jiří Palka, U pískovny 199, 466 06 Jablonec nad Nisou*

REJSTŘÍK

Apokryfní prameny 8

aura 45, 53

Banerdží, Hemendra 25

bible 7–9, 52, 53, 59, 60, 68, 72,
79

biopole 45

Blavatská, Helena Petrovna 32

Bůh 60–61, 70, 71, 78, 79, 90

Carrington, H. 48

Cayce, Edgar 46, 67, 79, 89

Cerminara, PhDr., Gina 47, 50

Crooksův mlýnek 42

Dethlefsen, Dr., Thorwald 18–19

dianetika 21

dobry skutek 88

dogma 8, 52

duchovní láska 59–61, 87–88, 90

duchovní zážitek 59, 76, 90

Duch svatý 59–60, 68

Elektroencefalograf 41

energetické pole 45

éterické tělo 75

evangelia 7–9

Fiore, PhDr., Edith 15

fotony 42

Freud, Dr., Sigmund 10, 11

Hill, Napoleon 84

hřích 76–77

Hubbard, L. Ron 21

hypnóza 10, 12, 14–15, 16, 21,
46–47

Ivanova, Dr., Barbara 20

Ježíš, 52, 76–78

Kacír 7

karma 70–71

Kelsey, Dr., Denys 12

Kirlianova fotografie 45

klinická smrt 48

koncil 7–8

Konstantin Veliký 7–8

kontemplace 74

kritika 11

křesťané 7, 88

kyvadlo 46

Láska 28–31, 60–61, 90

Langley, Noel 79

Lenz, PhDr., Frederick 28

Meditace 59–60, 74–75

milostné vztahy 76

modlitba 78

Moody, Dr., Raymond 48

Muldoon, S. J. M. 48

- N**anebevstoupení 90
 násilí 71
 negativní vlastnosti 56–58, 63
 nenávisť 30–31, 43–44
 nespravedlnost 46
 nezištnost 85, 87
 nirvána 68
 Nový zákon 7
- O**čistec 31, 89
 odpovědnost 76
 odpustky 76
 odpuštění 79, 89
 odreagování komplexů 11–13, 20
 osobní zkušenost s Bohem 59
 osud 84
- P**avel apoštol 61
 Pichová, Agnes 51
 pocity méněcennosti 111
 polohypnóza 19
 pomoc druhému 85
 porod 16–17
 pozitivní vlastnosti 64–65
 potlačené reflexy, komplexy 10–11, 14–15
 pouto 69
 povaha 59, 68, 75
 prosba za odpuštění 78–83
 psychoanalýza 10
 psychosomatika 21, 56–58
- R**eakce na události 68, 70
 regrese 10–20
 Richelieu, Peter 32, 47
 Ritchie, Dr., George 31
 Rochas, de, Albert 21
- S**ilové pole 26–27, 45
 skryté síly 84
 služba 88
 smrt 48, 69
 soucit 66
 spánek 48
 spasení, spasitel 76–77
 Stevenson, Dr., Ian 25
 stvořitel 49
 subatomární částice 45
 svědomí 32, 66
- Š**těstí a neštěstí 69
- T**ěhotenství 16–17
 telepatie 42
 Teosofická společnost 32
 trápit se 78
- U**blížení 31, 77, 89
 ukončení cyklu převtělování 69, 90
 Universální život 52
 úspěch a neúspěch 86
- V**álka 71
 Vallieres, Ingrid 54
 vděčnost 87–88
 vůle 86
- W**ambachová, Dr., Helena 16, 27–28, 54
 Whitton, Mudr., PhDr., Joel L. 31, 89
 Wittek, Gabrielle 52
- Z**lo 70
 zpověď 76

Od téhož autora vyšlo

JAK ZAŽÍT BOHA – ZÁŽITKY NEVĚŘÍCÍCH

s těmito názvy kapitol:

Duchovní zážitek na konci fyzických a duševních sil (*Útěk na Slovensko; Kříž v Ďáblicích; Člověk, který se podruhé narodil*) • Překážky duchovního zážitku (*Zamyslete se nad svým myšlením; Jak brát život sportovně*) • Co je to světlo, co je ta záře? • Jak se jednotlivá náboženství v mnohém velmi podobají • Zažít Boha je lepší než věřit • Duchovní zážitek vysláním nic nežádající lásky • Význam duchovního zážitku při odtělování (*Odtělení krátkodobé; Odtělení za spánku; Odtělení při dočasné klinické smrti; Odtělení dlouhodobé; Odtělení trvalé; Odtělování probíhá u každého jinak; Odtělení při náhlé smrti; Odtělení úmyslné*) • Duchovní zážitek při mdlobách • Duchovní zážitek při meditaci • Zárodek Boha v nás • Čakra a zárodek Boha v nás • Nechte Boha řešit problémy za vás • Bez pokory v srdci nemůžete Boha zažít • Odpustit sobě a jiným – předpoklad duchovního zážitku • Duchovní zážitky vyvolané holotropním dýcháním* • Duchovní zážitek splynutím se vším stvořeným (*Přehled vibrací*) • Duchovní zážitek na požádání • Modlitby a autosugesce (*Špičkový kardiolog radí: modlete se třikrát denně; Jak vám autosugesce najde vhodného manžela; Od Boha je nejlépe nic nechtít; Víra tvá tě uzdravila, nevíra tvá tě přizabila; Jak nalézt ztracenou věc; Jak vám modlitba najde bydlení; Jak vás podvědomí může zachránit před sňatkovým podvodníkem*) • Duchovní zážitek vyvolaný modlitbou • Duchovní zážitek vyvolaný vnějšími vlivy (*Duchovní ohniska na Zemi; Účast na duchovních shromážděních; Pobyt v klášteře; Setkání s duchovním učitelem*) • Vliv přesvědčení, že nejsme tělo, při smrtelném nebezpečí (*Jak přežít koncentrační tábor; Jak se kat vzdal své profese; Jak přežít vlastní popravu*) • Duchovní zážitky s Ježíšem a těmi druhými* (*Od krystalu po Krista; Zbavování posedlosti; Vzkříšení mrtvých; Proměnění Páně; Vznášení se; Zhmotňování věcí – materializace; Uzdravování modlitbou a vkládáním rukou; Zhmotňování a odhmotňování vlastního těla; Nanebevstoupení; Role rozumu a citu ve víře; Téměř svatý Jidáš*) • Literatura

* Tyto kapitoly jsou doplněny v elektronické verzi.

*Pokud tuto knížku neobdržíte ve svém místě,
zašle vám ji Kniha poštou – KNIHKUPECTVÍ HLEDAJÍCÍ,
Kozácká 11, 101 00 Praha.*

*Elektronické verze knih a další informace naleznete na internetové stránce
<http://www.spirala.cz/reinkarnace>*

Jiří Palka: Důkazy o existenci převtělování a karmy
© 1994–2002 Jiří Palka
Autorské vydání – elektronická verze
Jablonec nad Nisou, 1999
Vydání páté, souborné a rozšířené

Grafickou úpravu a sazbu programem $\text{T}_{\text{E}}\text{X}$
připravili $\text{U}^{\text{T}}\text{X}$, Stanislav Brabec a Jana Hybnerová

Jiří Palka se narodil roku 1922 v Praze. První duchovní zážitky měl v sedmi letech. Došlo k nim samovolnou meditací. O čtyřicet let později našel popis takové meditace v knize od PhDr. Paula Bruntona *Hledání Nadjá*.

Spolu s těmito prvními osobními zkušenostmi s Bohem viděl i sám sebe kdysi v minulosti jako mladého muže v bílé rezné košili ve velmi nuzně zařízeném klášteře. Vnímал svatost toho místa. V důsledku toho pokládal celý život za samozřejmé, že existuje převtělování, a celý život si přál žít alespoň nějakou dobu v klášteře.

Nesouhlas s některými rysy křesťanské věrouky způsobil, že se pak duchovním otázkám věnoval celý život jen soukromě. Obzvláště teosofie, unitářství a univerzalizmus odpovídaly jeho přesvědčení. Jejich podstata spočívá v poznání, že Bůh je jenom jeden, ale lidé v různých částech světa mu dali různá jména a popsali cestu za ním podobným způsobem. 25 let se zabýval radža-jógou, pak 20 let džňána-jógou. Občanským povoláním byl exportním úředníkem a překladatelem.

Obrat v jeho životě způsobil pobyt v klášterní mystické škole Summit University v pohoří sv. Moniky v Kalifornii a jejich pobočkách mezi léty 1984 a 1987. Způsobil, že o těchto otázkách začal přednášet. V té době jedinou organizací, která to umožňovala, byla Náboženská společnost unitářů, jejímž duchovním se stal po několika letech. V posledních dvanácti letech se převážně zabýval mantra-jógou a bhakti-jógou. Měl téměř 600 přednášek, na které přišlo kolem 23 000 posluchačů.